

Obsah

Úvod	2	Eui-Am	65
Chon-Ji	7	Choong-Jang	69
Dan Gun	10	Juche	71
Do-San	15	Sam-Il	75
Won Hyo	22	Yoo-Sin	79
Yul Gok	28	Choi Yong	84
Joong Gun	32	Yon-Gae	88
Toi Gye	37	Ul-Ji	92
Hwarangové	43	Moon-Moo	97
Choong Moo	47	So-San	100
Kwang gae	56	Se-Jong	104
Po-Eun	58	Tong-Il	110
Ge-Baek	62	Ko-Dang	113

Historie vzorů

Starodávny zákon Orientu byl podobný zákonu Chamurapiho, který nekompromisně říká: „Oko za oko, zub za zub“. Tento zákon býval tvrdě uplatňován například i v situacích, když někdo způsobil zranění nebo smrt zcela nechtěně nebo náhodně. Protože systém současného sparingu nebyl v těchto dobách vyvinut, nebylo v tomto prostředí pro studenta bojových umění možné cvičit nebo zkoušet svou sílu a zručnost proti skutečnému protivníkovi. Toto výrazné omezení bránilo individuálnímu rozvoji a plnohodnotnému tréninku bojového umění. Tento stav vedl k prvnímu studentu boje, který byl nadaný představivostí, k vytvoření prvního vzoru - boji proti imaginárnímu soupeři. Jako nejpravděpodobnější začátky vzorů jsou považovány čínské vzory, které jsou inspirované pozorováním života a boje volně žijících zvířat - například styl opice, tygra nebo jeřába.

Tul

Jako v každém bojovém umění, tak i v taekwondu tvoří základní a významnou část tréninku. **Tul**, v překladu znamená „formu“, symbolizuje a předvádí boj proti několika (zpravidla třem až osmi) představovaným útočníkům ať jsou ozbrojení či beze zbraně a útočícím

různými způsoby a v daném pořadí. Úlohou taekwondisty (obránce) je tyto fiktivní útoky blokovat a současně provádět i předem stanovené techniky, jejichž návaznost na sebe tvoří celek. Aby však **tul** nebyl ponížěn pouze na předvádění technik taekwonda, jsou tyto techniky vykonávány navíc v předepsaném rytmu tak, aby **tul** dával cvičícímu pocit skutečného boje. Jedná se tedy o předem přesně stanovený sled technik proti různým způsobům útoku. Student, jenž cvičí **tuly**, procvičuje techniku boje, zvyšuje flexibilitu svého pohybu a učí se ho ovládat. Buduje kvalitní svalovou hmotu, zlepšuje dýchání, učí se koordinaci pohybu a rytmu. Těž žákovi umožní osvojit si určité speciální techniky, jež by nemohl získat ani ze cvičení základních technik, ani ze sparingu. Krátce řečeno, vzor může být přirovnán k taktice jednotky nebo ke slovu, je-li základní výcvik pohyb jednoho vojáka nebo abecedou. Ačkoliv sparing může naznačit, zda je protivník více či méně vyspělý, vzory jsou mnohem významnějším ukazatelem pro hodnocení technik jednotlivce.

V taekwondu je celkem 24 vzorů. Pan generál Choi Hong-hi odůvodňuje tento počet vzorů:

Život lidské bytosti, třeba 100 let, může být považován za 1 den ve srovnání s věčností. Proto my, smrtelníci, nejsme více než jen pouzí cestující, kteří jdou mimo nekonečné roky věků v jednom dni. Je evidentní, že nikdo nemůže žít déle než po omezenou dobu. Nicméně většina lidí se bláznivě zotročují materialismem, jako by mohli žít tisíce let. Přesto někteří lidé usilují o to odkázat dobrý duchovní odkaz přicházejícím generacím, a tímto způsobem získávají nesmrtelnost. Je zřejmé, že duch je věčný, zatímco materialismus ne.

Takže to, co my můžeme udělat, abychom zanechali něco pro dobro lidstva, je snad nejdůležitější věc v tomto životě. Já zde zanechávám taekwon-do jako památku na člověka 20 století. 24 vzorů reprezentuje 24 hodin, 1 den, nebo celý můj život.

Zásady pro trénink Tul:

1. Vzor by měl začínat a končit vždy na stejném místě. To ukazuje přesnost cvičení.
2. Po celou dobu musí být dodržovány správné postoje a správný směr.
3. Svaly těla musí být správně napínány a uvolňovány dle jednotlivých momentů cvičení.
4. Cvičení by mělo být prováděno v rytmickém pohybu bez strnulosti.
5. Zpomalené a zrychlené pohyby by měly být dodržovány přesně dle návrhů vzorů.
6. Každý vzor by měl být dokonale zvládnutý, než se přejde k dalšímu. (pro zajímavost např. V Karate cvičili studenti pouze 1 vzor až 3 roky)
7. Žáci by měli znát účel každého pohybu.
8. Žáci by měli provádět každý pohyb tak, jako by techniku reálně aplikovali.
9. Techniky útoku a obrany by měly být rovnoměrně rozloženy mezi pravou a levou ruku a nohu.

Pojmenování vzorů v taekwondu, diagram a počet pohybů, symbolizuje buď hrdinné postavy v dějinách Koreje, nebo příklady a události, jež mají vztah nejen k historickým událostem, ale i k nedávnému a současnému dění na Korejském poloostrově.

V minulosti bývali významní Korejci intelektuálních, vůdčích či uměleckých hodnot pojmenováni více jmény. Tito lidé mívali přezdívky pseudonymy, stejně jako oficiální jméno. Mniši a učedníci bývali také často pojmenováni svými mistry. Pseudonymy bývali osobnosti pojmenovávány také za zásluhy, často posmrtně.

Autor

Inspirací pro vytvoření této práce byla na jedné straně má zvědavost, na straně druhé snaha tzv. „udělat něco pro taekwon-do a jeho studenty“. Během mých poměrně dlouhých let tréninku a studia taekwonda jsem se neustále setkával s názvy vzorů, s osobnostmi nebo událostmi které symbolizují, jako například Do-San, Won Hyo, Yul Gok a dalšími, vždy ale pouze jen ve zkrácené a jednoduché verzi. V duchu mě začalo zajímat, jak asi tito lidé vypadali, jaká byla jejich pout' životem, co jejich život obklopovalo. Po podrobnějším seznámení se s těmito převážně osobnostmi, které pan generál Choi Hong-hi vybral do názvů vzorů - Tulů čtenář zjistí, že se poměrně slušně seznámil s tisíciletou korejskou historií, kulturou a filozofií.

Snad tato práce odpovídá alespoň částečně na tyto otázky a najde mezi studenty taekwonda zájemce a bude znamenat jejich obohacení. Rovněž bych se chtěl omluvit za chyby a možné rozpory vzniklé nepřesnými překlady, ale hlavně rozpory mezi jednotlivými zdroji historických informací. Rovněž bych rád poděkoval své ženě Daně za nemalou podporu a pomoc při práci na této knize.

V Mladé Boleslavi 10.12.2015

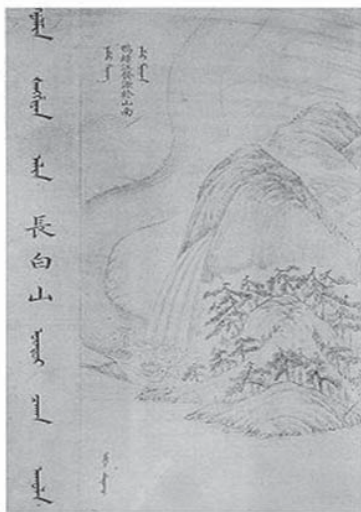
Filip Sýkora oddíl Ge Baek Mladá Boleslav.

Chon-Ji

Chon-ji znamená doslova „nebe a země“. Na Východě (v Orientu) je toto vykládáno jako stvoření světa, na úplném počátku lidských dějin. V jedné z četných korejských legend se praví, že Korea byla založena na vrcholku nejvyšší hory na hranicích dneš-

ní Severní Koreje a Číny. Tato posvátná hora o výšce 2744 metrů nad mořskou hladinou, je nejvyšším bodem Korejského poloostrova, tak i Mandžuska a je nazývána Baekdu (Tchebek San, Pektusan) což v překladu do češtiny znamená Bělohlavá hora. Tento skalnatý obr je ve své podstatě vyhaslá sopka (poslední erupce byla zaznamenána v roce 1903), která se během let naplnila průzračně čistou vodou. Vytvořilo se tak nejhlubší vulkanické jezero na světě - jezero Chon (Nebeské jezero). u hory Baekdu pramení řeky Jalu a Tumannaja,

kteřé tvoří severokorejsko-čínskou a severokorejsko-ruskou hranici, což v současnosti přináší spory mezi Severní Koreou a Čínou o toto území. V poslední době se tyto spory vyostřily kvůli čínskému úmyslu postavit v blízkosti posvátné hory jadernou elektrárnu. Hora Baekdu je posvátná všem Korejcům, protože vzhledem ke korejské mytologii je místem, kde syn pána nebes Hwanung sestoupil na zem a kde také vzniklo první korejské království. Toto království bylo také prvním působištěm legendárního Dan-Guna (syna Hwanungova a vnuka pána nebes), než v roce 2333 před naším letopočtem založil město Asadal (v současnosti Pchjong-jang). Průzračná voda jezera Chon je tak klidná a čistá, odrážející modrou oblohu ve dne a temné nebe v noci, že je proto považována za posvátné místo, kde se nebe setkává se zemí.

Generál Choi Hong-hi použil názvu tohoto nadpozemského místa, aby popsal první sestavu, kterou se začátečník taekwonda naučí.

Řeka Tumannaja

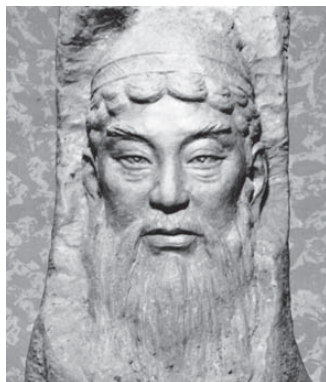

Dan Gun

Většina asijských zemí má staré legendy a mýty o původu svých předků a národů. Čína má například Žlutého císaře, v Japonsku je to mýtus o Bohyni slunce. Korea má pak legendu o svatém **Dan Gunovi**, která byla poprvé zaznamenána ve 12. století.

Legenda je známa ve dvou verzích, první byla zaznamenána učencem, státníkem a generálem Kim Pu-sik v jeho historickém díle „Sam-Guk-Sagi Historie tří království“. Je to nejstarší a nejvýznamnější zdroj historie třech korejských království. Toto dílo vypráví historii o prvním korejském lidu, který údajně pochází z dnešního Mandžuska, severní Číny a Mongolska. Tito lidé vládli na území mezi řekou Liac v jižním Mandžusku a řekou Tetong v centrální severní Koreji. Mezi těmito lidmi žil mocný klan, jehož rodinným znakem

byl medvěd. Tato mocná rodina stanovila hlavní pravidla pro kmenové společenství. Podle Kim Pu-sik by to mohlo mít určitý vliv na část legendy o **Dan Gunovi**.

Druhý text Samguk-Yusa, datovaný do konce 13. století, napsal buddhistický mnich Ilyon. Legenda o **Dan Gunovi** byla obnovena, aby pomohla zachovat národní identitu v Koreji, které neustále hrozila násilná invaze z Číny, Japonska a Mongolska.

LEGENDA

Legenda vypráví o synovi boha Hwa-nina (toto jméno se objevuje také v indických buddhistických textech) Hwanungovi, který chtěl žít na zemi a tak společně se svými 3000 následovníky sestoupil na zem po santalovém stromu Tchebek, který se nacházel na vrcholu Velkého bílého pohoří na hoře Baekdu (Tchebeksan). Zde Hwanung založil město bohů, které nazval Sinsi. Svými činy řídil tři božstva - vládce větru, vládce deště a vládce mraků. Trestal zlo a nepravosti - zavedl zákony a morální kodexy a učil lid různým uměním, lékařství, zemědělství a řemeslům. Toto se odehrálo za vlády 25. panovníka

císařství Yao v Číně, přibližně 2300 před naším letopočtem.

Hwanung jednoho dne zaslechl medvědice a tygra, kteří se modlili, že by se chtěli také stát člověkem. Vyslyšel jejich přání, dal jim dvacet paliček česneku a náruč divotvorného pelyňku a přikázal jim,

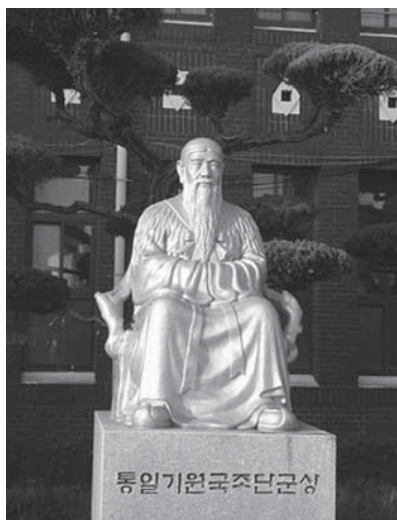
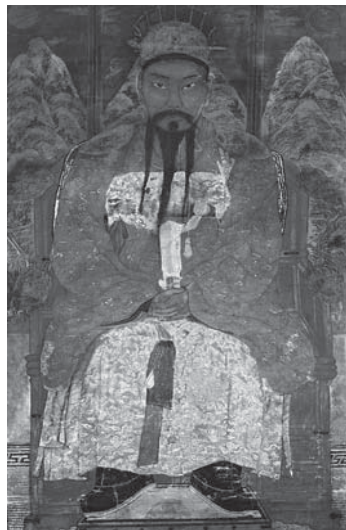
aby se odebrali ze slunečního svitu na dobu sto dní (někdy se zaznamenává jako 21 nebo 40) do tmavé jeskyně a tam se modlili. Tygr ale pobyt v jeskyni nevydržel a brzy ji opustil.

Zato medvědí vlastnosti pomohly medvědovi celou dobu v jeskyni vydržet a za odměnu byl proměněn v krásnou dívku. Tato dívka medvědice se pak stala známá jako Ung-Yo, což znamená žena zosobněná z medvěda. Když tato dívka dospěla v ženu, pociťovala velkou osamělost a začala toužit po lásce a dítěti. Hwangung jí jednoho dne potkal a byl tak okouzlen její krásou, že ji pojal za manželku. Tato žena medvědice poté porodila Hwanungovi dítě, které dostalo jméno **Dan Gun** - Princ santalového stromu, a byl to tedy vnuk pána nebes a legendární zakladatel království Ko Choson - Země jitřní

svěžesti (tehdejší název Koreje).

Dan Gun sjednotil národy žijící na Korejském poloostrově do svého království Ko Choson 3. dne 10. měsíce roku 2333 před naším letopočtem a odvedl svůj lid na jih země, kde zbudoval hradbami chráněné město Pchjongjang. **Dan Gun** zde žil se svou manželkou Pi So Ap a se svými syny, kteří prý postavili hrad Sam - Nang na ostrově Chung-Dang. Později přenesl **Dan Gun** hlavní město do Asadalu pod horou Pegaksan - Bílý štít. Zde vládl do roku 1222 před naším letopočtem. Na sklonku života se uchýlil do lesní pustiny a přeměnil se v ducha hor.

Tehdy dosáhl požehnaného věku tisíce devíti set let. Království Ko Choson je historicky doloženo přibližně od 4. století před naším letopočtem. Říká se, že **Dan Gun** postavil první oltář na ostrově Kang-Wha v roce 2265 před naším letopočtem. Tento svatostánek je dnes na vrcholu nejvyšší hory ostrova Muni-San. Je znám jako **Dan Gunův** oltář.

Dan Gun byl v patnáctém století prohlášen za boha uctívaného skupinou Gosindo, korejským šamanistickým spolkem. Jeho legenda byla i významným prvkem v dobách mongolské invaze, kdy byla používána k zvýšení sebevědomí korejského lidu a sjednocení proti hrozícímu protivníku.

Datum 3. října se slaví v Koreji jako státní svátek připomínající zakladatele **Dan Guna**. V roce 1909 legenda o **Dan Gunovi** vzrostla na popularitě v podobě „Tae-Jong-Gyo“ - Velká výuka **Dan Gun**. Tato historická osobnost je dodnes uctívána jako první předchůdce korejského lidu a zůstává v myslích lidí jako duchovní kořen korejského národa.

Do-San

(1878 - 1938)

Do-San je pseudonymem korejského vlastence, pedagoga a politického organizátora, čelní osobnosti prozatímní vlády korejské republiky **Ahn Chang-ho**. Narodil se 9. listopadu 1878 v ostrovní vesnici u města Kangseo v provincii Pchjongan jako třetí syn učitele Ahn Heung-kuk. **Ahn** byl vzděláván v klasických čínských studiích na místní vesnické škole. Poté studoval konfucianismus pod mistrem Kim Hyun-jin. V roce 1895 Japonsko porazilo Čínu a začalo řídit Číňany z Korejského poloostrova. Následně projaponské a proruské frakce bojovaly o získání kontroly nad korejskou vládou. Když královna Min favorizovala užší vazby na Rusko, japonští vojáci tuto královnu zavraždili s cílem oslabit ruskou moc v Koreji. Toto dění vedlo **Ahna** ke vstupu (ve věku 20 let) do Asociace nezávislosti a stal se tak aktivně zapojeným v nacionalistickém hnutí. V roce 1896 se přestěhoval do Soulu, kde navštěvoval misionářskou školu Gusae Hakdang sponzorovanou z Ameriky. Zde také konvertuje ke křesťanství. Už jako student pracoval pro doktora O.R.Avisona na Jeungwon,

prvním zdravotnickém zařízení v západním stylu v Koreji. V roce 1902 se oženil s I Hje-rjon (1885 - 1973 křestním jménem Helen), dcerou **Ahnova** učitele, který jako ministr a učitel povzbuzoval její vzdělávání v době, kdy jen málo dívek v Koreji mělo možnost chodit do školy. Následně roku 1903 odchází do Spojených států amerických, kde **Ahn** chce získat západní vzdělání, které by po návratu mohl využít v Koreji. Cestou do USA, když jejich loď míjela Havajské ostrovy, **Ahn** se rozhodl, že bude činit vysoko nad mořem chaosu ve své rodné zemi a začal si říkat **Do San**, což doslova znamená ostrov hora nebo hora znalostí. V této době mnoho dalších Korejců rovněž uprchlo do USA před okupací Japonci. **Ahn Chang-ho** odjížděl do USA spolu s Rhee Syng-manem, který se v roce 1945 stal prvním prezidentem v Jižní Koreji. V USA se postupně stává jedním z prvních vůdců zdejší korejské komunity. **Ahn Chang-ho**

pobýval převážně v San Francisku, kde se seznámil s lékařem Dr. Drewem, u kterého získal zaměstnání jako správce jeho domova. Ve věku 24 let se **Ahn** zapsal do americké základní školy aby se učil anglicky a studoval americký školský systém. Později, za svého pobytu v Kalifornii, se stal svědkem rvačky dvou tradičně oblečených korejských obchodníků a byl očividně rozrušen z tohoto nedostatku zdvořilosti mezi svými krajany. Začal tedy investovat čas do reformy místní korejské komunity, aby se později stal jedním z prvních vůdců

korejsko-americké komunity. Později založil Mladou korejskou akademii Heung-sadan. Tyto akademie stále existují jak ve Spojených státech, tak v Koreji. Mnoho svého času věnoval cestování po celém světě a získávání finanční a politické podpory v boji proti koloniální nadvládě Japonska. Do Koreje se vrátil roku 1907, aby zde zřídil Sinminhoe (Nová lidová společnost). Tato skupina se věnovala podpoře obnovení korejské nezávislosti přes nacionalismus, vzdělávání a kulturu. Je považována za jednu z nejdůležitějších organizací boje Korejců proti okupaci Japonci. V březnu roku 1919 se korejské hnutí stalo velmi aktivním, a v reakci na toto dění se Rhee Syng-man a **Ahn Chang-ho** vydali na cestu do Číny, kde vytvořili v Šanghaji prozatímní exilovou vládu. **Ahn Chang-ho** působil od roku 1922 v čele komise shromažďující všechny materiály o Koreji, zejména fakta o japonské okupaci (uzavření škol, kulturní genocida).

V roce 1926 **Ahn** odcestoval do Číny a již nikdy už se nevrátil do USA. **Ahn Chang-ho** byl pro své aktivity často perzekuován ze strany japonských okupantů. Během pobytu v rodné zemi byl nejméně 5x zatčen, mučen a trestán. Poprvé byl zatčen v roce 1909 v souvislosti s atentátem Ahn Joong Guna na japonského guvernéra Hiro Bumi Ito. V roce 1932 byl Japonci zatčen v Šanghaji a obviněn z bombového útoku v parku Yun Bong-Gil, při kterém bylo zabito několik japonských důstojníků. Přestože do tohoto atentátu nebyl zapojen, byl odsouzen na 5 let a odvezen do vězení Taejon. Zde setrval do roku 1938, kdy kvůli chatrnému zdraví mohl z vězení odejít. Zemřel na následky pobytu ve vězení, špatné stravy a životních podmínek v nemocnici v Soulu 10. března 1938.

Poté co byl **Ahn Chang-ho** uvězněn, byl japonskými policisty nucen, aby se vzdal svého boje za nezávislost. Do San odpověděl:

„Ne nemůžu. Když musím jíst, jím pro korejskou nezávislost. Když spím, spím pro korejskou nezávislost. To se nezmění, dokud budu žít. Jako všichni Korejci chtějí, chci, aby se korejská nezávislost stala realitou; světový názor favorizuje korejskou nezávislost, stane se skutečností. Je dáno vyšší mocí korejské nezávislosti, Korea jistě osamostatní. Nechci vidět Japonsko zahynout. Spíše chci vidět Japonsko stát se dobrým národem. Podrobená Korea nikdy nebude výnosný soused pro vás. Japonsko bude profitovat tím, že má 30 milionů Korejců jako jeho přátelských sousedů a nikoli tím, že anektuje 30 milionů nepřátelských lidí do svého národa. Proto je nutné, aby se prosadila korejská nezávislost znamenající mír ve východní Asii a blahobyt Japonska.“

Misionářská akademie Gusa Hakdang

Ahn Chang-ho, se stal otcem 5 dětí, jeho syn Philip Ann v roce 1984 získal hvězdu na Hollywoodském chodníku slávy, jeho nejstarší

dcera Susan Ahn Cuddy se stala první Asiatkou sloužící v USA Navy jako důstojnice dělostřelectva. **Ahn** obětoval boji za svoji vlast svůj osobní rodinný život, jeho rodina zůstala natrvalo ve Spojených státech.

Je možné, že se stal spoluautorem slov ke korejské hymně Aegukga. Údajně byla napsána v roce 1896 k ceremoniálu položení základního kamene Brány nezávislosti v Soulu, jako autoři se uvádí **Ahn Chang-ho** nebo Yun Chiho. Původně se píseň, oslavující korejskou přírodu a vybízající k vlastenectví a úsilí o nezávislost, zpívala na melodii skotské písně Auld Lang Syne. Po prohlášení písně hymnou ale byla jako melodie zvolena skladba Korejská fantazie významného skladatele a dirigenta Ahn Eak-tae, která pochází z roku 1935.

HYMNA AEGUKGA

*Až do onoho dne, kdy hora Baekdu rozplyne se v prach a vody
Východního moře vyschnou, Bůh ochrání a zachová naši zem!*

*Refrén: Tři tisíce mil plných ibišků, nádherných hor a řek, Korejci
korejskou cestou, zůstane navždy pravda!*

*Jako borovice na vrcholu Namsan Peak stojící pevně, v nezměněné
formě, navzdory větru a mrazu, jako by v brnění oděný, tak pevný
musí být náš duch!*

Refrén

*Podzimní oblohy jsou prázdné a obrovské, vysoké bez mráčku;
Jasný měsíc je jako srdce naše, nedělitelné a pravdivé.*

Refrén

*S tímto duchem a touto myslí, dejme veškerou loajalitu, v utrpení
nebo radosti, milované naší zemi.*

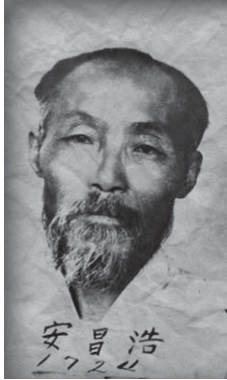
Refrén

Ahn Chang-ho a další členové prozatímní vlády Korejské republiky, Shanghai, Čína, 11. října 1919. Přední řada zleva: Shin Ik-hoe, **Ahn Chang-ho**, Hyun Sun. Stojící zleva: Kim Cheol, Yun Hyeon-jin, Choi Chang-sik, Lee Chun-suk.

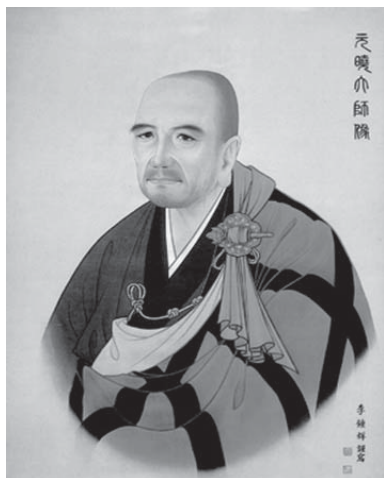
1911 Riverside, korejští členové Národní asociace Riverside komunity shromáždění přivítat **Ahn Chang-ho** po návratu z čtyřleté cesty, na které organizoval boj za nezávislost od japonského

imperialismu. Během této cesty Do San organizoval Shinminhoe v Koreji ve snaze vybudovat základ pro první Korejskou republikou.

Won Hyo

(617 – 686)

Won Hyo což v doslovném překladu znamená „Svítání“, rodným jménem Sol Sedang, byl jedním z předních korejských myslitelů, spisovatelů a komentátorů v korejské buddhistické tradici. Narodil se v Amnyang dnešní Gyeongsan v provincii Severní Gyeongsang v Jižní Koreji. Legenda praví, že se narodil v lese v údolí Chestnut pod stromem Sal, v legendách často zmiňovaný jako posvátný strom.

Won Hyo začal svoji kariéru ve dvaceti letech, kdy se rozhodl stát buddhistickým knězem a vyměnil svůj domov za chrám. Roku 641 odešel s přítelem Uisangem (625 - 702 zakladatel Hwaeom) do Číny, kde chtěli studovat buddhismus. Cestou je však zastihl velký liják a byli nuceni se ukrýt v místě, o kterém se domnívali, že je to kamenný svatostánek. V noci **Won Hyo** dostal žízeň, a tak nahmatal nádobu, o které myslel, že je to tykev a napil se z ní studené vody. Ráno společníci zjistili, že jejich úkryt je ve skutečnosti hrobka posetá lidskými lebkami a nádoba, ze které v noci pil, je lidská lebka

s poloslanou vodou. Pohnut touto zkušeností s vírou, že odporné místo se zdálo být útulným útočištěm, **Won Hyo** žasl nad silou lidské mysli transformovat realitu. Na základě této události **Won Hyo** vzdal cestu do Číny, opustil klasickou dráhu mnicha a začal šířit buddhismus jako laik. Stal se tak jediným mnichem své doby, který nestudoval v Číně.

V této době však nebyl v království Silla buddhismus populárním náboženstvím, přestože byl zaveden už v království Kogurjo v roce 372 našeho letopočtu a roku 384 v království Paekche. V království Silla byl buddhismus zaveden až mezi léty 417 - 457 mnichem a Tow. Náboženství se ale omezovalo na královské rodiny, prostý lid ho odmítal, věřil v šamanismus. Každopádně se tato náboženská izolace změnila v průběhu 7. století. V této době bylo království Silla ve válce s královstvími Paekche a Kogurio a tato atmosféra výrazně ovlivnila buddhistickou víru všech tří království. Náboženství

se stalo více nacionalistické, směřovalo k zintenzivnění konfliktů. Z tohoto důvodu se král Pop-Hung rozhodl v roce 527 oficiálně zavést buddhismus, avšak setkal se s rozhodným odporem. V roce 528 opozice na nátlak krále a s pomocí mnicha jménem Ichadon souhlasila se zavedením buddhismu. V království Silla vzniklo přinejmenším 5 hlavních skupin praktikujících buddhismus: Kye-yul, Yulban, Chinpyo, Posong a Hwaom. Chinpyo a Posong uvedl **Won Hyo**, založeny byly na základě Hwajong-non - Pojednání o harmonickém porozumění z deseti doktrín, z čehož byl odvozen Won Hyouv posmrtný titul Hwajong Kuksa. Won Hyo byl považován za nejvlivnějšího z mnoha mnichů 7. století, použil svoji moc ve snaze sjednotit pět stávajících skupin, a zmírnit jejich rivalství. Roku 660 n. l. se stal králem Silly Muyo, který požádal právě **Won Hyo**, aby přišel a žil v královském paláci Yosok. **Won Hyo** zde kázal modlitby a recitoval básně. Zde se také seznámil s královskou princeznou Kwa, která se do něho zamilovala. Po uzavření manželství s ní měl syna jménem Sol Chong, který je považován za jednoho z největších učenců Konfucian Silla. Krátce po narození syna opustil palác a cestoval po celé zemi a kázal Chongto-Gyo - víru Čisté země. Toto učení Čisté země bylo buddhismem pro masy, tedy vírou, kterou mohl přijmout i nevzdělaný prostý lid. Nevyžadovala studium a pochopení žádného složitého učení buddhistických suter,

stačilo pouze opakovat slova Namu Amitcha-Bul jako způsob jak vzdát poctu Buddhovi. Pokud člověk pouze opakoval tato nesmírně jednoduchá zbožná slova, mohl se znovu narodit v Čisté zemi či Západním ráji, kde žije Buddha Amitábha. **Won Hyo** byl slavný také díky zpěvu a tanci v ulicích. Zatímco Buddha odrazoval od takového chování, písně a tance **Won Hya** byly viděny jako Upaya, neboli zručné prostředky, které měli pomoci zachránit všechny vnímající bytosti.

Won Hyo zemřel v roce 686, jeho tělo bylo uloženo v chrámě PUNH-WANG-SA. Měl hluboký vliv na zlepšení kvality života v království Silla a při šíření buddhismu v Koreji. Jeho usilovná snaha údajně obrátila na buddhistickou víru nejméně 80 procent obyvatel království Silla. Během celého života napsal přes 80 prací ve více než 240 svazcích. Některé z jeho komentářů, jako jsou ty na Mahayana mahapari nirvana Sutra a probuzení víry v Mahayana, se staly klasikou, kterou ctíli v celé Koreji, stejně jako v Číně a Japonsku.

Mezi čínské mistry, kteří byli silně ovlivněni **Won Hyo** patří Fazang, Li Tong Xuan a Cheng Gua. Také japonští mniši Gyonen, Zenshu a Joto z Kegon školy jím byli velmi ovlivněni.

Jeho syn Sol Chong se stal jedním z deseti mudrců konfuciánské éry Silla. Je znám svým studiem čínské historie a kultury. Pomocí čínských znaků zaznamenal korejské písně a básně. Je údajně autorem mnoha originálních děl, ale KYE-HWA-WANG je bohužel jeho jediná přetrvávající práce.

Svatyně Won Hyo v Gyeongju

Buddhismus je duchovně - filosofický směr, pocházející z indického subkontinentu, jehož základ vytvořil Siddhártha Gautama, obecně známý jako Buddha, což znamená „osvícený“. Buddha působil v severovýchodní Indii mezi 6. a 4. stoletím před naším letopočtem. Buddhisté jej považují za svého osvíceného učitele, který s nimi sdílel svůj vhled jak pomoci cítícím bytostem zbavit se svého utrpení. Buddhismus bývá označován jako ateistické náboženství, ačkoli se v buddhistických textech objevují „božstva“ - bytosti, žijící ve vyšších dimenzích existence. Na rozdíl od teistických náboženství jsou však tato božstva považována za běžně smrtelné a nevědomé bytosti podobně jako lidé nebo zvířata, pouze je převyšují svými schopnostmi a dlouhověkostí. Mezi ostatními náboženstvími a filosofickými systémy zaujímá buddhismus zvláštní místo postojem k duši. Neřadí se ani k eternalistickým systémům, které tvrdí, že s tělem se rodí i duše, která po smrti přetrvává, ani k nihilistickým

systemům, které tvrdí, že s tělem se rodí i duše, která se smrtí zaniká. Místo toho tvrdí, že nelze nalézt žádnou entitu, s níž bychom se mohli identifikovat jako s „já“, a že tedy oba výše zmíněné přístupy jsou mylným důsledkem nevědomosti. Nejkratší formulka Buddhovy filosofie je o třech charakteristikách všeho existujícího, z ní lze vyjít při nárysu jeho obrazu světa a člověka:

1. Všechny jevy jsou pomíjivé.
2. Všechny jevy přinášejí utrpení.
3. Veškeré bytí je iluzorní jako sen.

Buddha radil těm, kdo hledají, aby nepřijímali nic jen na základě slepé víry či autority druhého, nýbrž aby sami hledali a usuzovali, zda daná věc odpovídá nebo neodpovídá jejich nejniternější zkušenosti.

Chrám Punhwang-sa - hrobka Won Hyo

Yul Gok

(1536 – 1584)

Yul Gok, v doslovném překladu údolí kaštanů, je pseudonym velkého filozofa **Yi I**, přezdíváného jako Konfucius Koreje. **Yi I** se narodil 26. prosince 1536 v blízkosti města Kang-Nung v provincii Kwangwon-Do. Jeho matka Sin Saim-dang byla velmi talentovaná a v té době uznávaná umělkyně v kaligrafii, malířství, rovněž byla také vynikající básnířka. Malovala rostliny, květiny a hmyz (viz obrázky). V Koreji je dodnes považována za vzor dokonalé ženy, manželky a matky. Její talent měl pravděpodobně velký vliv na výchovu syna. Díky ní uměl už ve třech letech psát čínské znaky, již před sedmým rokem začal skládat básně a eseje. Ve třinácti letech úspěšně složil veřejnou zkoušku z čínštiny. Ve věku 29 let ukončil **Yi I** vyšší státní vzdělání s nejlepšími výsledky. Jeho závěrečná literární práce byla protkána erudovanými znalostmi z historie a konfuciánské filozofie, politiky, což odráží jeho hluboké znalosti z taoismu. Po této zkoušce nastoupil do státních služeb. Ve věku 34 let je autorem pojednání Tongho Mundap, ve kterém vyjadřuje touhu a své přesvědčení, že

spravedlivá vláda by mohla být realizována i za jeho života, ukazuje úsilí a také opatření k dosažení tohoto cíle. Po smrti milované matky byl velice zoufalý, protože si byli velmi blízcí. V důsledku smutku se vzdal normálního života a odebral se do buddhistického kláštera v Diamantových horách, kde našel útočiště. V tomto klášteře strávil jeden rok studiem buddhistického učení. Po návratu z kláštera se vrátil do společnosti a zasvětil svůj život studiu konfucianismu. Ve čtyřiceti letech sepsal Základy (podstata) konfucianismu, které jsou hodnoceny jako jeho nejcennější kniha a v podstatě návod jak vést vzorný konfuciánský život.

Konfucianismus - od roku 1392 v Koreji státní doktrína až do roku 1910. Jedná se o čínský komplexní systém státního učení, etiky a náboženství, založený na učení filozofa Konfucia a jeho následovníků. Jeho základními etickými kategoriemi jsou: **LI** (pravidla obřadů a společenského chování), **SIAO-TI** (synovská a bratrská ctnost), **ŽEN** (princip lidskosti), **I** (princip spravedlnosti a správnosti), **SIN ČUNG** (princip věrnosti a důvěryhodnosti) a **TE** (ctnost jako souhrnná mravní síla energie člověka).

Konfucianismus není náboženství, nevytváří nějaký jiný svět, do něhož by umístil svůj ideál: „Smysl mé práce je sloužit lidem živým. Pouze skutečný svět může poskytnout člověku radost, mír a vnitřní naplnění. Tohoto cíle může dosáhnout každý jednotlivec na základě ovládnutí své vlastní vůle“. Náboženský prvek konfucianismu se vytvářel z uctívání předků a agrárního kultu. Rituální aspekt zdůrazňuje spojení mezi osobním a kosmickým a popisuje úlohu světce jako prostředníka mezi nebesy a zemí.

Ojukheon, rodný dům Yul Gokův, se nachází ve městě Gangneung, v přístavu na severovýchodním pobřeží dnešní Jižní Koreje. V roce 1963 byl tento dům prohlášen za národní památku.

Yi I pracoval celý život pro stát, stal se guvernérem provincie Hwanghae, generálním inspektorem a později ministrem války a spravedlnosti. Provedl daňovou reformu, zavedl systém komunálních sýpek, bojoval o přidělení půdy bezzemkům. Zasloužil se o šíření filozofie konfucianismu mezi lidem, zajímal se o organizaci školství, o praktické aspekty vládnutí, o vztah mezi vládcem a administrativou a o jejich roli. Volal po státní, vládní, ekonomické a sociální reformě. Cítil nebezpečí rozpínavosti japonského císařství, a proto naléhal na krále, aby zvýšil stavy vojska na 100 tisíc mužů pro případ japonské invaze. Bohužel král jeho rady nevyslyšel a osm let po smrti **Yi I** Japonci Koreu přepadli.

Když se stal **Yi I** známým filozofem, získal svůj pseudonym Yul Gok. Byl jedním ze dvou nejvýznamnějších učenců dynastie Čoson (Země

jitřní svěžesti), druhým byl jeho starší současník Yi Hwang. Jedna z ulic Soulu je pojmenována po tomto velkém učenci Yul-gongno. Současná reforma jihokorejské armády nese jeho jméno Yul Gok Project.

Na bankovce v hodnotě 5 tisíc wonů je portrét Yul Goka a na rubu studie rostlin a hmyzu jeho matky Sin Saimdang.

Matka Yul Goka - Sin Saimdang a její malba

Joong Gun

(1879 – 1910)

O životě **Ahn Joong-gun** je bohužel velmi málo záznamů. Do světél korejských dějin vešel jen krátce, ale zanechal nesmazatelné stopy jako jeden z nejvíce uznávaných vlastenců Koreje. Pro pochopení jeho příběhu je nutné pochopit neklidné politické klima té doby.

Ahn Joong-gun se narodil 16.7.1879 ve městě Haeju v provincii Hwanghae. Jeho rodina se přestěhovala do města Sin-Chun v provincii Pyong když mu bylo 10 let. V dospělosti se z něho stal uznávaný pedagog, založil svou vlastní školu s názvem Sam-Heung (Škola třech přístupů). Jeho škola, stejně jako ostatní v té době, byly předurčeny k perzekuci ze strany japonských okupantů. V roce 1895 se Japonská vláda rozhodla vytvořit velkou říši, která by zahrnovala Manchuria a Čínu. Korea byla brána jako odrazový můstek pro vytvoření této říše. V říjnu roku 1897 vyhlásil král Kodžong založení nezávislého Korejského císařství a sám sebe prohlásil za císaře. V roce 1902 uzavřelo Japonsko alianci s Velkou Británií, podle

kteří Japonsko uznalo Britské zájmy v Číně, a na oplátku Velká Británie uznala zájmy Japonců v Koreji. Japonsko si tím připravovalo půdu pro případné ovládnutí Korejského poloostrova. Japonsko pozorně sledovalo také vzestup vlivu Ruska ve východní Asii. Tento stav se vyhrotil v Japonsko - ruskou válku (v letech 1904 - 05), která skončila japonským překvapivým vítězstvím (tato malá země teprve pouhých padesát let před tím shodila gotické brnění a nevídanou rychlostí se vyšvihla mezi světové velmoci). Před vypuknutím Japonsko - ruské války Korea vyhlásila neutralitu. Po tomto prohlášení byla do Koreje vyslána japonská delegace, které měla za úkol přimět Koreu k podepsání významného dokumentu. V tomto dokumentu sice bylo obsaženo, že Japonsko respektuje nezávislost Koreje, ale zároveň požadovalo stálý japonský dohled nad správou v Koreji. Zprostředkovatelem mírové smlouvy mezi Japonskem a Ruskem byl sám prezident USA T. Roosevelt. Tato Portsmouthská smlouva, podepsaná roku 1905, mimo jiné obsahovala i článek o tom, že vláda carského Ruska bere na vědomí hlavní japonské politické, vojenské a ekonomické zájmy v Koreji. Podepsání Taft - Kocurova memoranda v témže roce s USA zajistilo Japonsku souhlas USA s neomezeným ovládnutím Koreje výměnou za uznání amerických zájmů na Filipínách. Poté byla podepsána ona japonsko-korejská smlouva, se kterou korejský lid samozřejmě nesouhlasil.

Japonsku už nic nebránilo v okupaci Koreje. Poté, co korejský premiér podepsal 28. února 1910 anekční smlouvu, byl císař Sundžong donucen vzdát se trůnu a postoupit tak zemi Japonské říši. Po oficiálním připojení Korejského poloostrova udělala Japonská říše z korejského lidu nejpodřadnější součást japonského společenství.

Japonci se v této době považovali za vyvolenou - nadřazenou rasu, podobně jako se považují Němci v Evropě. V důsledku nadřazené vlády byli nevinní obyvatelé utlačováni, popraveni, města byla ničena a rabována.

Hlavní osobností korejské okupace byl guvernér Hiro Bumi Ito. Jmenován byl v roce 1905, zodpovědný byl pouze japonskému císaři a měl pravomoc ke kontrole všech korejských záležitostí. Byl vrchním velitelem všech japonských bojových jednotek umístěných v Koreji. Jeho hlavním úkolem bylo dokončení okupace a politické převzetí Koreje. Smlouva o protektorátu vyvolala vlnu protestů proti japonskému násilí. Vzniklo mnoho gerilových skupin napadajících japonské okupační síly.

Tváří v tvář útlaku, který doprovázel japonskou okupaci Koreje, odešel **Ahn** do vyhnanství v jižním Mandžusku. Tam založil spolu s bratrem malou gerilovou skupinu (přibližně 300 lidí). Tato skupina vedla partyzánskou válku proti Japoncům. Malé skupiny vlastenců se pokusily odstranit několik japonských vůdců.

Dne 4. září 1909 podepsalo Japonsko smlouvu s Čínou, kterou Čína umožnila Japoncům využívat bohaté zdroje Mandžuska výměnou

za podstoupení teritoriálního práva na korejské území Kando. Tento bezostyšný akt prodeje korejského území do jiné země byl poslední kapkou pro mnoho věrných Korejců jako **Ahn Joong-gun**, který se vydal do Vladivostoku na Sibiři, kde se chtěl připravit na zavraždění Ito Hiro Bumi. **Ahn Joong-gun** se rozhodl zavraždit Ita 26. října 1909 v Charbinu během jeho oficiálního setkání s ministrem ruské vlády Kokotseffem. Když Ito přijel na nádraží v Charbinu v 9:00, **Ahn Joong-gun** na něj již čekal. Dobře věděl, že se mu nepodaří uniknout a že jej čeká nemilosrdné mučení a smrt, přesto neváhal a postřelil Ita jakmile vystoupil z vlaku. Po atentátu byl **Ahn** zajat japonskými vojáky a uvězněn. Během následujících 5 měsíců byl vystaven nelidskému mučení, i přes velké utrpení tvrdil, že si udržel nezlomného ducha.

Dne 26. března 1910 byl **Ahn Joong-gun** popraven ve vězení Lui Shung. Jeho postoj, a postoj jeho krajanů, symbolizoval věrnost

a oddanost korejského lidu své zemi, nezávislosti a svobodě. Láska ke své zemi je navždy zachycena v kaligrafii, kterou **Ahn** napsal ve své cele ve vězení Liu-Shung před popravou. Prostě řekl „nejlepší řeky a hory“. To naznačuje, že cítil, že jeho země je nejkrásnější na světě.

Ačkoliv jeho životní role byla rozložena mezi pedagoga a polního velitele, byl především velký korejský vlastenec.

Toi Gye

(1501 - 1571)

Toi Gye, což v překladu znamená vracející se voda, vlastním jménem **Yi Hwang**, se narodil 25.11.1501 v OngyeRi v severní provincii Kyongsangdo. Byl nejmladším synem učence Yi Sik, jehož smrt sedm měsíců po narození syna uvrhla rodinu do chudoby. Byl velmi nadaný, již v 6 letech se začal učit Knihu tisíce slov a ve 12 letech se učil sbírky od Konfucia od svého strýce Yi U.

V 19 letech obdržel dvousvazkový Songni Taejon, skvělý souhrn neokonfucianismu od Hu-Guanga a prošel si procesem velkého probdění. Stal se však oddaným bohu Song.

V 21 letech se oženil, jeho první syn se narodil o dva roky později. V roce 1527 jeho první žena zemřela, v roce 1530 se podruhé oženil a měl druhého syna. Ve věku 23 let přicestoval do Soulu, aby zde studoval Národní akademii. Díky své vysoké inteligenci již ve věku 33 let ukončil Yi Hwang vyšší státní vzdělání zkouškou s nejvyššími vyznamenáními. Jelikož k této zkoušce bývali schvalováni většinou

jen starší lidé, byl držen ve veliké úctě. Pokračoval ve svém vzdělávání i během svých vládních funkcí. Až do své smrti ve věku 70 let si prošel téměř třiceti různými postaveními, během kterých sloužil 4 králům: Choung Jong, In Jong, Myong Jong a Sonjo. Přestože byl během svého života jmenován do několika vysokých vládních úřadů, raději se věnoval svým akademickým studiím, ale i přesto zastával funkci státního úředníka, který čestně a nekompromisně bojoval proti korupci. Mnoha lidmi byl velmi neoblíben pro jeho příliš přísné až fanatické dodržování pravidel. Jeho dědictví je filozofie, jeho spisy výrazně ovlivnily **Neokonfucianismus** - čínský nábožensko-filozofický směr a státní ideologie. Vznikl a vyvíjel se ve 3. - 7. století rozvinutím konfucianismu a jeho obohacením o prvky jiných učení, zejména **taoismu a buddhismu**. Takzvaný neokonfucianismus dosáhl největšího rozpracování v díle filozofa Chu

Hsi. Základem pro **Yi Hwanga** byla názorová škola založená na filozofii tohoto konfucianistického učenice. Chu Hsi stanoví pojmy **Li** (důvod, nebo abstraktní forma) a **Chi** (věc, nebo životní síla) a navrhl, aby tyto dva pojmy byly odpovědné za všechny lidské vlastnosti a fungování vesmíru. **Yi Hwang** vypracoval konfucianskou teorii spojení Li-Chi, v níž morální a etické zásady mají navrch nad materiální silou. Jeho interpretace „**Li - Chi dualismus**“ ho proslavila

po celé Koreji. V roce 1549 se vrátil zpět domů (tento návrat mu pravděpodobně vynesl pseudonym Toi Gye - vracející se voda) kde žil až do své smrti. V této době také začal budovat Tosan Sowon, soukromou neokonfucianistickou akademii, nabízející studium klasické literatury a věnující se oslavám a studiu velkých mudrců. Otevření své školy se však nedožil, zemřel čtyři roky před jejím úplným otevřením. Přesto jeho studenti pokračovali v práci i po jeho smrti a akademie funguje dodnes. Po smrti byl **Yi Hwang** povýšen na nejvyšší ministerský stupeň a jeho náhrobek je uložen v konfucianistické svatyni, stejně jako ve svatyni krále Sonjo. Toi Gye byl autorem mnoha konfucianistických knih a také vydal kolekci Shijo - krátká poetická díla (velmi populární mezi prostým lidem). V 64 letech napsal dílo Dvanáct písní z Tosan, cyklus veršů, které oslavují rytmy přírody a zkoumání podstaty lidského bytí.

BÁSEŇ ACCIDIE – STRNULOST

*Ačkoliv hrom bije na horách
neslyšící muži neslyší.
A když v poledním nebi
slunce pálí bíle a čistě, slepci nevidí.
Ale my slyšíme a vidíme
nedostatek neduhů nám výmluvy neposkytuje.*

Akademie Tosan Sowon

Taoismus označuje filozofickou školu založenou na textech Tao te ťing (Kniha o cestě a ctnosti). Jedná se o čínské lidové náboženství. Znak Tào doslova znamená „cesta“.

Dle Tao te ťing platí, že Tao plodí *jedno* (jednotu, harmonii). Jedno plodí *dvě* (protiklady jin jang). *Dvě* plodí *tři* (nebesa, zemi a mudrce). *Tři* plodí všechny věci. Tao te ťing je také praktickou a mnohdy vtipnou „příručkou“ pro vládce jak rozumně spravovat zemi „*Moudrý muž vyprazdňuje srdce lidu (jakožto sídlo vášní a emocí) a naplňuje jejich mysl (v doslovném překladu břicho, to je ale v čínské mytologii nositelem mysli/ducha) - zpevňuje jejich kosti a zbavuje lid vášní*“. Nebesa určují řád Zemi a pojitkem mezi nebem a zemí je vládce, který by měl být mudrcem. k pochopení taoismu je však zapotřebí především pochopení „čínského myšlení“. To je postaveno na několika principech:

- Svět je v neustálém pohybu.
- Stálost neexistuje.
- Detail nelze oddělit od celku.
- Celek nelze oddělit od detailu.
- Protiklady harmonizují krajnosti.

Toto náboženství uctívalo mnoho bohů, díky tomu se taoismus začal měnit v náboženský systém. Uctíval hvězdné bohy, spravoval i vlastní církve. Nad všemi hvězdnými bohy stojí Lao-c'. V taoismu také nalezneme prvky magie, alchymie a šamanismu, ze kterého také vzešel. Toto čínské učení hlásá návrat k přirozenosti prostřednictvím nezasahování (*Moudrý muž dělá, ale neužívá toho, co je uděláno. Tvoří, ale nevládne tomu, co je stvořeno. Dokončuje díla, ale nevyhloubá se*).

Taoisté ve své filozofii rozvinuli jednu z významných myšlenek čínské filosofické spekulace - myšlenku o vzájemném propojení přírodního řádu a lidského života. Základní silou vesmíru je tao, pralátka vesmíru, jeho prapříčina.

Etika Tao

Smyslem života je naučit se následovat cestu kosmických sil, přírodu. Klíčovým pojmem je wu-wej, tedy aktivní nečinění - člověk se má stát nádobou, kterou protéká tao.

Klíčem k etice Tao te-ťingu je prostota:

- Prostý člověk nedbá o zisk, chytrost, obratnost, egoismus a smělá přání.
- Osvícený člověk je nezaujatý a navrácí se k dětské prostotě.
- Je zbaven pout, je měkký, a právě proto je s to vše přemoci - neboť měkké přemáhá tvrdé.

V souhrnu můžeme říci, že taoismus má celkem tři principy:

1. **tao** (cesta)
2. **te** (ctnost, projev taa)
3. **wu-wej** (nechat věcem volný průběh)

Hwarangové

Během pátého století našeho letopočtu byl Korejský poloostrov rozdělen na tři království: Silla, Koguryo a Paekche. Nejmenší z těchto království bývalo Silla, které bylo neustále napadáno svými sousedy. A tak v roce 576 založil král Chin-Hung, 24. král dynastie Silla, skupinu Hwarang. Hwa - znak pro květiny nebo akt kvetení, rang znamená – muž, mužnost.

Vrchní válečníci království Silla (57 př.n.l. - 935 n.l.) pocházeli téměř vždy z elity, pokud už ne přímo z královské krve, pak ze starověké organizace Hwarangů. Byla to organizace šlechtických mladíků ve věku od patnácti do dvaceti let. Cílem bylo vychovat elitu jak vojenskou, tak i politickou a rituální. Vzdělání se odvíjelo od potřeb království. Hwarangové, jejichž vůdcové bývali většinou různým způsobem spřízněni s panovnickým rodem, se cvičili v bojových uměních. Součástí výchovy však byla i duchovní složka (filozofie, umění, hudba), o čemž svědčí Hwarangský kodex složený ze tří různých učeních - **konfucianismu, buddhismu a taoismu**.

Výuka probíhala na odlehlých místech u hor a řek, což vede k různým spekulacím, jednak co se týče jejího tajného zaměření, tak i například tajných obřadů. Po jejím ukončení sloužili Hwarangové jako vojáci, generálové, někteří se stali ministry, nebo váženými muži. Vlastností, jíž se proslavili, byla jejich bezpodmínečná oddanost vlasti. Dokonce se o nich píše v čínských kronikách: „...v Sille vybírají krásné potomky významných lidí, potírají je pudrem, oblékají do nádherných šatů a říkají jim chlapani květiny“.

Vlastní výcvik Hwarangů se skládal z celé řady aktivit na kultivaci těla i ducha. Hwarangové byli cvičeni ve válečných dovednostech jako je jízda na koni, lukostřelba, boj kopím, šerm a vrhání kameňů. Další prameny se zmiňují o praktikování bojového umění beze zbraně - pravděpodobně Subak. i buddhistická meditace a pobyty v horách pak měly za cíl mladé šlechtice připravit k boji psychicky, zocelit jejich vůli, zlepšit v boji jejich tak důležitou schopnost koncentrace, celkově zlepšit jejich psychickou a fyzickou odolnost. Od Hwarangů se očekávalo, že se v dobách války stanou statečnými vojáky a veliteli a v dobách míru věrnými úředníky a pomocníky krále. Organizace Hwarang se stala významnou silou v bojích o sjednocení poloostrova v 7. století. Jedním z nejznámějších Hwarangů byl také největší hrdina Sillských a snad i korejských

dějin, generál Kim Yoo-sin. Mezi další slavné Hwarangy patřili například Kim Alcheon nebo Bojong Gong.

Hwarangové byli učeni 5 hlavním principům mezilidských vztahů:

- Lidskost (in)
- Spravedlnost (ui)
- Zdvořilost (je)
- Moudrost (či)
- Důvěra (sin)

Dále byli učeni v 6 uměních:

- Hudba (ak)
- Lukostřelba (sa)
- Jezdectví (o)
- Psaní (so)
- Etika (je)
- Matematika (su)

Tyto i nevojenské vědomosti byly využívány pro povolání: královský vychovatel, instruktor nebo učitel.

K tomu byli vychováváni k 5 způsobům jak sloužit vládě a králi, jednalo se o takzvaných pět příkazů, které pro Hwarangy sepsal buddhistický mnich Wong Wang:

- Věrně sloužit králi.
- Se synovskou úctou sloužit rodičům.
- Mít důvěru k příteli.
- Neustupovat v boji.
- Zabíjet zvířata vybíraje si.

V průběhu let 1390 - 1960 byly bojové schopnosti rytířů Hwarang předávány tajně, v úkrytu korejských hor, dalším generacím, a to vždy z mistra na žáka - následovníka. V dnešní době je po Hwarang pojmenováno kromě tulu v taekwondu také mnoho škol, existuje korejské bojové umění - Hwarangdo (cesta kvetoucích mužů).

Choong Moo

(1545-1598)

Yi Soon-sin se narodil v Soulu 28. srpna 1545. Jeho rodina byla součástí klanu Deoksu Yi. Jeho otec - Yi Jeong byl odsouzen a potrestán za spáchání nezákonného obřadu. Byl donucen opustit pozici ve vládě a spolu s rodinou se přestěhoval do Asan Chungcheongdo, kde mladý **Yi Soon-sin** začal se vzděláváním. Nejdříve si vybral svobodná umění, ale později se rozhodl zkusit armádní výcvik. Vstupní zkoušku složil ve 32 letech a byl ustanoven nižším úředníkem provincie Hamgyeng-do. Zde Yi získal první bojové zkušenosti při obraně hraničních osad proti nájezdníkům Jurchen. Během těchto bojů získal velkou popularitu, přesto byl svými rivaly obviněn z dezerce a poprvé uvězněn, mučen a odsouzen k trestu smrti. Díky obhajobě svých přátel byl nakonec propuštěn a pokračoval ve vojenské kariéře.

V roce 1591 byl **Yi** jmenován ve věku 47 let námořním velitelem divise Cheollado. Touto dobou také přišel s myšlenkou obrněné

bojové lodě „Kobukson“, nebo také „želví lodě“, galeové lodě vyzbrojené železnými pláty chránícími vojáky i námořníky. Byly takto pojmenované díky ohybu železných plátů chránících vrchní palubu, připomínajících krunyř želvy. Na přídí měly velkou železnou palici připomínající hlavu želvy s rozevřenou tlamou, ze které vylétaly střely, šípy a kouř. Měly také podobný otvor na zádi, šest dalších po stranách, všechny pro stejný účel. Obráný krunyř byl pobit železnými hřeby a noži, které byly maskovány trávou nebo slámou a měly za účel napíchnout nevítané hosty.

Byla to opravdu revoluční, nejvyvinutější bojová loď té doby a sehrála klíčovou úlohu v pozdější válce s Japonskem.

Když se japonský šogun Toyotomi Hideyoshi dostal v roce 1590 k moci, jeho záměrem bylo dobytí Číny. V roce 1592 navázal kontakt s Korejí a požádal o její pomoc při dobývání Číny. Poté, co Korea odmítla, nařídil dvěma generálům

Kato Kiyomasovi (buddhistickému vůdci) a Koni-shi Yunkiagovi (křesťanskému vůdci) zaútočit na Koreu. Jeho plán byl proklouznout poloostrovem a od jihu zaútočit na Čínu. Díky jeho početnější armádě a vyspělejší technologii (Japonci měli dovezené muškety z Evropy, kdežto korejská armáda byla vyzbrojena pouze meči, luky, šípy a kopími). V květnu 1592 japonské jednotky došli k Soulu za pouhých 15 dní a začaly okupovat celou zemi.

Na začátku roku 1592, kdy byl konflikt v zárodku, admirál **Yi Soon-sin**, velící pravé divizi provincie Chulla, zřídil své velitelství v přístavu města Yosu. Bylo to právě touto dobou a právě v Yosu, kdy zkonstruoval svůj slavný Kobukson: první byl nabit a vyzbrojen kanóny pouze dva dny předtím, než Japonské lodě přistály v Pusanu v květnu 1592. V jeho první bitvě vedl 80 lodí proti japonské námořní síle 800 lodí, které vezly zásoby pro jejich vojska na severu ze základny v Pusanu. Na konci dne 26 japonských lodí lehlo popelem a ostatní byly donuceny utéct. Během pronásledování potopil mnohem více lodí a rozptýlil celou japonskou flotilu.

Byl odvážný taktický génius, dokonce se zdálo, že dokáže předpovídat nepřítelův příchod a bitevní strategii. V jedné situaci **Yi** snil, že muž v róbě na něj volá „ Japonci přicházejí“. Pokládal to za znamení, vstal, aby shromáždil své lodě, odplul a překvapil nepřítelovu velkou flotilu. Zapálil dvanáct lodí a zbytek rozprášil. V bitevní vřavě prokázal svou statečnost, když na sobě nedal znát bolest poté, co byl střelen do ramene, a odhalil své zranění až poté co bitva skončila, když obnažil své rameno a nařídil, aby byla kulka vyříznuta.

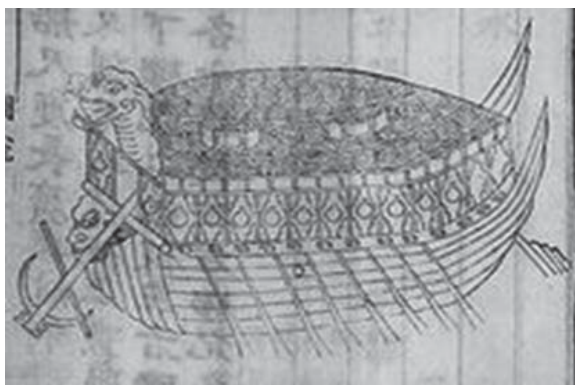
V srpnu 1592 na 100 000 japonských vojáků vyrazilo na poloostrov Pyongyang a pak k západnímu pobřeží. Admirál Yi se s nimi střetl v Kyon-Na-Rang, uprostřed ostrůvků jižního pobřeží Koreje. Nejdříve předstíral ústup, pak se ale otočil a začal vrážet do japonských lodí svými tvrdými Kobuksony. Jeho flotila napodobila jeho počínání a potopili 71 japonských plavidel. Když dorazila japonská zásobovací flotila, admirál **Yi** potopil 48 z nich a donutil ostatní ztroskotat na pobřeží. Tento střet je považován za jednu z největších

námořních bitev historie a výrazně zmenšil japonské ambice na dobývání Číny. Poté admirál Yi vzal celou korejskou námořní flotilu 180 lodí, a nasměroval ji k útoku na dočasný japonský domovský přístav Pusan. Po dosažení cíle rozpoutal útok na hlavní japonskou námořní sílu více než 500 lodí, které zde byly stále ukotveny. Za použití ohnivých lodí a strategického manévrování potopil více než polovinu japonských plavidel, ale protože neobdržel žádnou pozemní podporu, byl donucen se stáhnout. Touto bitvou admirál **Yi** dokončil to, co někteří námořní historikové nazývají nejdůležitější sérií námořních bitev v historii.

Ovládnutí moře admirálem

Yi Soon-sinem

bylo tak úplné, že japonské zásobovací lodě nemohly doplout na korejské pobřeží a japonské vojenské síly se začaly zmenšovat. Patová námořní blokáda donutila admirála **Yi** k mnoha měsícům pasivity, během kterých se připravil na budoucnost: jeho muži vyráběli sůl odpařováním mořské vody a používali jí, jako platidlo místním dělníkům kteří stavěli lodě a kasárna, výměnou také dostali materiály, které námořnictvo potřebovalo. Admirálova energie a patriotismus byly tak velké, že mnoho mužů pro něj pracovalo zadarmo. Poté, co se doslech o **Yiově** bojových úspěších a také jeho příspěvcích námořnictvu, udělil mu král vládu nad třemi provinciemi. Na neštěstí si japonský zvěd jménem Yosira dokázal získat přízeň korejského generála

Kim Eung-su a přesvědčil ho, že se japonský generál Kato chystá zaútočit na Koreu s velkou flotilou. Přesvědčil generála Kima, aby poslal admirála **Yi** ukotvit svou flotilu. **Yi** odmítl na základě toho, že oblast, kterou Yosira navrhl, byla k zakotvení velmi nebezpečná. Admirálovo odmítnutí uposlechnout rozkazy využili jeho nepřátele u soudu, kde se dožadovali, aby byl zatčen. Král Seonjo v té době nedosáhl téměř ničeho pro záchranu království. Je možné se domnívat, že král Seonjo spatřoval ve vítězství a rostoucí popularitě **Yi Soon-sina** hrozbu a možnost pro vzpouru. Výsledkem tohoto byl **Yi Soon-sin** zbaven velení, zatčen a odveden do Soulu, kde byl uvězněn a mučen. Pouze snaha jeho věrných zastánců, kteří zmiňovali jeho námořní úspěchy, zabránili králi nechat ho popravit. Poté, co byl ušetřen rozsudku smrti, admirál **Yi** byl degradován na obyčejného řadového vojína. Odpověděl na toto ponížení jako nejuctivější poddaný šel tiše za svou prací, jako by jeho hodnost a rozkazy byly naprosto přístojné.

Když se Hideyoshi dozvěděl od Yosiri že byl **Yi Soon-sin** odstraněn z cesty, Japonci znovu napadli Koreu s 140 000 muži s tisícem lodí. Admirálův náhradník Won Kyun vedl korejské loďstvo k ponižující porážce, která málem skončila totální destrukcí. V obavě o bezpečí své země, král znovu rychle jmenoval **Yi Soon-sina** námořním velitelem, a navzdory předchozímu zacházení se **Yi** rychle odebral do své původní základny v Hansan. Tam se silou pouze 12 lodí odrazil japonskou flotilu 133 lodí proplouvající úžinou Myongyang tím, že se v noci ukryl, rozprostřel své lodě ve stínu velké hory a nepřetržitě na japonské lodě pálil, čímž je přesvědčil, že stojí proti velké přesile. Příštího dne připlulo ještě více japonských lodí, ale **Yi** se

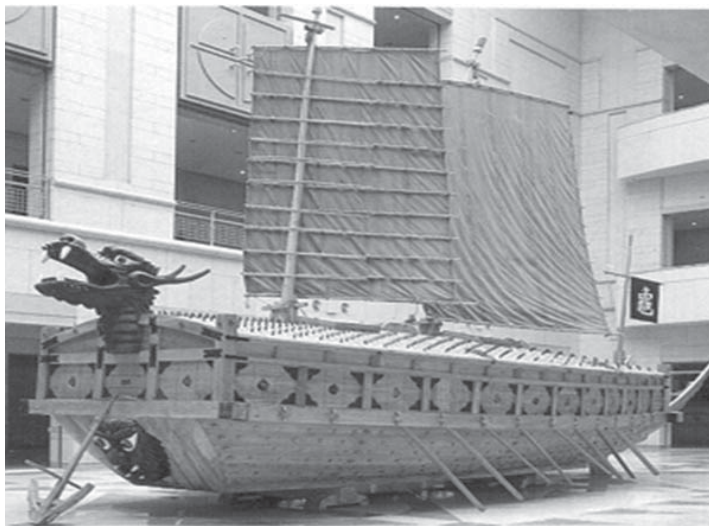
nebojácně vrhl do útoku, přičemž 30 lodí potopil a zbytek donutil odplout v panice, když uviděli návrat neporazitelného admirála. Yi je pronásledoval a zničil celou flotilu a zabil japonského kapitána Madasiho.

Korea byla v té době relativně slabá a spoléhala se na vojáky, které jim poskytoval jejich blízký spojenec - Čína (která pomohla zahnat Japonce zpátky následně po jejich okupaci v roce 1592). V roce 1598 čínský císař poslal admirála Chil Lina aby vládl korejskému západnímu pobřeží. Admirál Chil Lin byl extrémně ješitný a nafoukaný muž a nikdy by si od nikoho nenechal poradit. Admirál Yi se pokoušel všemi možnými způsoby získat důvěru čínského admirála a jeho diplomatické dovednosti se ukázaly být stejně efektivními jako ty vojenské, když nechal admirála Chil Lina vyhřívat se na výsluní jeho vlastních vítězství. Byl ochotný vzdát se chvály a nechat ostatní sklidit slávu aby zničil nepřátele své země.

Toto představení nechalo Čínu zdát se úspěšnou, což ji natolik potěšilo, že poskytli Koreji více pomoci, kterou zoufale potřebovala. Admirál Chil Lin si nemohl admirála Yi vynachválit a opakovaně psal korejskému králi Seonjo, že „vesmír nezná jiného muže, který

by dokázal takových skutků, které **Yi Soon-sin** uskutečnil s takovou lehkostí“. Naneštěstí admirál **Yi Soon-sin** nežil tak dlouho, aby se mu dostalo odměny za jeho heroické úsilí a brilantní strategii, která konečně vedla k japonskému ústupu ke konci roku 1598.

Dne 19. listopadu 1598 byl Admirál **Yi** zasažen zbloudilou kulkou během poslední bitvy války. Dokonce, i když ležel zraněný na palubě, rozkázal, aby jeho tělo bylo přikryto štítem, pak že nepřítel nepozná, že padl. Jeho nejstaršímu synu, který byl na palubě, pošeptal:“ Neplač, neříkej nikomu o mé smrti. Tluč do bubnu, foukej do trumpety a dej se na postup proti nepříteli. Pořád ještě bojujeme“. Syn si oblékl jeho brnění a pokračoval v bitvě. **Yi Soon-sin** zemřel v 54 letech.

Přestože je znám především pro vynález Kobuksonu, vytvořil další vojenská zařízení. Jeden z jeho ne příliš známých vynálezů byl

generátor kouře, v němž se páčila síra a ledek, které vytvářely obrovská oblaka kouře. První použití tohoto dmýchadla vneslo strach do srdcí neznalých nepřátelských námořníků, také prakticky zamaskovalo pohyb admirálových lodí. Jiný z jeho vynálezů byl jeden typ plamenometu, malý kanón ve tvaru šípu, v němž ležela zápalná bomba, kterou používal ke střelbě na nepřátelské lodi. Společně s jeho vynálezy, jeho taktické manévry, kterých byl schopen, jako použití síťovité ‚V‘ formace a použití dvousalvové střelby na nepřátelské lodě, demonstrují Yiho brilantnost jako námořního taktika.

Admirál **Yi Soon-sin** byl jedním z největších hrdinů korejské historie, posmrtně mu byl udělen v roce 1643 titul Choong-Moo (znamená „Věrnost- Rytířství“) a slavná medaile Vojenské služby republiky Korea je pojmenovaná tímto titulem. Mnoho knih pojednává o jeho hrdinských skutcích a řada soch a monumentů oslavuje jeho činy. Jeho jméno je vyslovováno s velkou úctou. Když v roce 1905

japonská flotila porazila ruské námořnictvo, japonský admirál prohlásil: „Můžete mě srovnávat s Lordem Nelsonem, ale nesrovnávejte mě s korejským admirálem **Yi Soon-sin**. On je příliš významný i pro mě.“ Život Yi Soon-sin byl popsán v mnoha filmech (Seong Woong Lee Soon-sin - Svatý hrdina **Yi Soon-sin**. Natočeno podle jeho válečného deníku - 1971), jeho postava se objevuje i v mnoha divadelních představeních.

Kwang gae - Kwanggätcho

(374 - 413)

Král **Tamdok** se narodil roku 374 našeho letopočtu. Na trůn dosedl v roce 391, v pouhých 17 letech, a stal se tak devatenáctým králem dynastie Koguryo. Občas se o něm mluví jako o Velkém králi Yeongnak. Panoval v království Koguryo v časech korejské historie známé jako Tři království. Toto období bylo charakteristické neustálými boji o Korejský poloostrov vedenými třemi korejskými královstvími - Koguryo,

Silla a Paekche, ale i zároveň boji s japonskými a také čínskými vládci.

Králi **Tamdokovi** se podařilo rozšířit teritoria království Koguryo dále do nitra Korejského poloostrova. Nejprve zamířil na jih, kde přemohl dynastii Paekche, která se pokoušela okupovat území na sever od řeky Han a zároveň **Tamdok** obsadil Mandžuská teritoria na západ od Liaohe. Král **Tamdok** rozšířil svá území také do rozsáhlých částí vnitřního Mongolska. V den jeho smrti roku 413, v pouhých 39 letech, Koguryo vládlo všemu mezi řekami Sungari

a Han. To mu poskytlo kontrolu nad dvěma třetinami území dnešní Koreje stejně jako velké části Mandžuska.

Navíc království Silla v roce 399 uznalo nadvládu severního království, aby díky tomu získalo ochranu před japonskými nájezdy. Pouze Paek-che v této době stále vzdorovalo Koguryjské nadvládě, a tudíž znemožňovalo to, čemu by se dalo říkat první sjednocení Koreje. Během své vlády král Kwanggätcho dobyl 65 opevněných měst a okolo 1400 vesnic, navíc pomohl dynastii Silla proti japonským nájezdům. Je zaznamenáno, že v roce 392 postavil 9 buddhistických klášterů v Pchjongjangu. Jeho skutky jsou zaznamenány na monumentu, který byl postaven roku 414 v jižním Mandžusku. Král **Tamdok** byl po své smrti přejmenován na Kwanggätcho - Kwang Gae , což znamená „Rozšiřitel území“.

Vládu nad královstvím Koguryo po něm převzal jeho syn, král Čangsu, který pokračoval v práci svého otce a dovedl za své vlády Kogurjo k vrcholu.

Po-Eun

(1337-1392)

Chong Mong-chu se narodil roku 1337 za vlády dynastie Koryo. Ve 23 letech složil tři obtížné písemné zkoušky „Společenské služby“ a ve všech třech získal nejlepší známky. V roce 1367 se stal instruktorem neokonfucianismu na universitě Songgyungwa. Během života založil institut věnující se studiu filosofie konfucianismu. Zároveň zastával vládní pozice, ve kterých byl věrným služebníkem krále U. Král velmi věřil v jeho široké

znalosti a správné rozhodování a díky tomu se podílel na mnoha národních projektech, jeho učenecké práce mu pomohly získat mnoho respektu na dvoře dynastie Koryo. Jeho největší znalosti byly o lidském chování. Díky těmto vlastnostem byl vyslán v roce 1372 jako králov diplomat do Japonska, aby utvrdil japonské sliby o pomoci při boji proti japonským pirátům. V roce 1385 dosáhl bezpečného míru s dynastií Ming v Číně. Začátkem jedenáctého století pronikali mongolští nájezdníci do Číny a Korejského poloostrova, což vedlo k tomu, že počátkem roku 1238 bylo Koryo plně pod Mongolskou nadvládou. Pod touto nadvládou zůstalo po celých sto

dalších let. Dynastie Ming v Číně získala během 14. století neuvěřitelnou moc a začala ničit mongolská vojska, takže během deseti let (1350 - 1360) Korea a dynastie Koryo znovu získaly nezávislost. Přesto Čína zanechala své jednotky v severo-východním Koryu a v podstatě tak okupovala tuto část země. Během let 1370 až 1380 generál Yi Sung-gae získal jistou moc a respekt, zároveň mnoho **Chongových** současníků plánovalo sesadit z trůnu krále Gongyang a nahradit ho tímto generálem. V roce 1388 bylo generálu Yi Sung-gae rozkázáno použít své armády na vytlačení vojsk dynastie Ming pryč z Korejského poloostrova. Generál si však uvědomoval sílu čínské armády, a když se s nimi dostal do kontaktu u řeky Yalu, udělal náhlé rozhodnutí, které změnilo běh korejské historie. Vědom si podpory od vysoko postavených členů vlády a také vojenských generálů, rozhodl se vrátit do hlavního města Kaesong a získat kontrolu nad vládou místo nesmyslného roztržštění své armády o útočící Číňany. Yi Sung-gae vpochodoval se svou armádou do Kaesongu, porazil vojáky věrné králi (vedené generálem Choi Yong), zajal krále Gongyang a rozpustil vládu. Král Gongyang a jeho rodina byli posláni v roce 1392 do exilu, kde měli být později tajně zavražděni. Přesto **Chong Mong-chu** věrně podporoval krále, jak symbolizuje jeho báseň známá každému Korejci "**Nikdy bych nesloužil druhému králi**

i kdybych měl být stokrát ukřižován“. Vedl opozici proti Yi-ho nároku na trůn. **Chong Mong-chu** byl uznáván po celém Koryu, dokonce samotným Yi Sung-gaem, byl ale pokládán za překážku a tak musel být odstraněn. Yi pro něj uspořádal slavnost a poté, když se **Chong Mong-chu** vracel domů, byl zavražděn na mostě Sonjukkyo v Kaesongu. Tento most se stal národní památkou a hnědé místo na jednom z kamenů je pokládáno za skvrnu od krve, která zčerveneá, když začne pršet. 474 let stará dynastie Koryo skončila se smrtí **Chong Mong-chu** a byla nahrazena dynastií Lee. Jeho vznešená smrt symbolizuje jeho oddanost a věrnost králi. Byl poctěn v roce 1517, 125 let po jeho smrti, když byl prohlášen za svatého. Bylo mu uděleno čestné místo v národní akademii vedle legend jako Yul Gok a Toi Gye. Jeho přímí přežívající potomci jsou jeho 21. a 22. generací, z nichž většina bydlí v Jižní Koreji a ve Spojených státech.

Most Sonjukkyo, místo zavraždění Chong Mong-chu

Neokonfucianistická akademie Songgyungwa

Ge-Baek

O životě **Ge-Baeka** toho není mnoho známo a existuje jen velmi málo záznamů o jeho životě. Není znám ani rok nebo místo jeho narození. Do historie se zapsal jako velký generál dynastie Paekche působící v první polovině 7. století našeho letopočtu. Dynastie Paekche vzkvétala po šest století od roku 18 před Kristem, až do roku 660, kdy byla poražena dynastií Silla.

Paekche byla založena odpadlíky z Kogurya v jihozápadním rohu Korejského poloostrova blízko místa kde dnes leží Seoul. Postupně se rozrostla více směrem na jih a zároveň získala obchodního společníka - Čínu. Velká expanze království Paekche do Kyushu (Japonska) stála u zrození království Yamato a vedla tak k začátkům nového kulturního odkazu.

V roce 655 se spojily armády Paekche a Koguryo aby napadli

Sillu, nakonec ale byly zatlačeny zpět, když Silla obdržela pomoc od Čínské dynastie Tang. Následně, v roce 660, obrovské spojené armády Číny a Silyly vnikly do Paekche. Král Paekche Uija-Wang ignoroval blížící se síly, a raději se věnoval radovánkám.

Generál **Ge-Baek** svolal 5 000 vojáků nejvyšších kvalit a odvahy aby se s nimi utkali. Už před začátkem bitvy věděl, že je značně přecíslen, a že i přes jeho snahu budou poraženi. Nedbal toho a neváhal se pokusit ubránit svou zemi, přičemž říkal: „**Raději bych zemřel, než se stal otrokem svého úhlavního nepřítele**“. Je zaznamenáno, že ještě před bitvou zavraždil svou ženu a děti, aby je ochránil před padnutím do rukou nepřítele, a aby na ně nemusel myslet a to aby neovlivnilo jeho činy a rozhodování v bitvě. Jeho vojska vyhrála čtyři malé počáteční bitvy, poté byl donucen přesunout své jednotky, aby zablokoval postup generála Kim Yoo-sina do hlavního města Paekche - Puyo. Tito dva generálové se potkali na pláních Hwangsan, dnes Hamyang, poblíž hory Chiri.

V knize Historie Taekwon-Do Patterns popisuje Richard Mitchell **Ge-Baekův** šok po zajetí mladého hwaranga Kwan Changa (ve věku pouhých 16 let), syna generála KimYoo-sina, který údajně nápadně připomínal **Ge Baekovi** jeho vlastního syna. Proto ho nezabil a umožnil mu návrat do svých linií, přesto byl druhý den opět zajat. Kwan Changovi se podařilo nakrátko ze zajetí uniknout, poté co pomocí holých rukou a nohou přemohl své strážce. Poté se utkal s jedním z vyšších velitelů, kterého zabil pomocí kopu z otočky přímo na hlavu tohoto velitele sedícího na koni. **Ge-Baek** poté Kwan Chan-ga přemohl, usmrtil a jeho tělo nechal vrátit k nepřátelským liniím, kde jeho otec stále ještě bojoval. **Ge-Baekovi** muži bojovali statečně, ale čelili přesile jeden ku deseti, až nakonec byl on a jeho muži úplně poraženi. Dynastie Paekche byla zničena po 678 letech vlády, ale jméno **Ge-Baek** je stále uznáváno pro jeho odvahu a nezdolnou oddanost své zemi.

Hrobka Ge-Baeka

Eui-Am

(1861–1922)

Son Byong-hi se narodil v roce 1861 v Cheongju v provincii Chungcheong v Jižní Koreji. o jeho mládí se rovněž nedají bohužel vypátrat téměř žádné informace. V roce 1884, ve svých 23 letech, se setkal s náboženstvím Dong Hak a jeho ideálech podporování svého národa a ulehčování života prostým lidem, a rozhodl se stát se členem této náboženské skupiny. Po vstupu do Dong Han Son vstoupil do

období hluboké odborné přípravy, která zahrnovala četbu a recitaci Dong Ha „Zaříkávání jednadvaceti písmen (dopisu) tři sta tisíckrát denně“. Samozřejmostí byla i těžká fyzická práce a odříkání. Říká se, že takto tvrdě žil po celé tři roky. Po tomto období se **Son Byong-hi** stal studentem Choe Si-hyeonga, který byl druhým Velkým vůdcem Dong Haské revoluce na protest proti korupci korejské vlády a kde **Son Byong-hi** sloužil jako pomocný velitel. Revoluce rychle přerostla do odbojových bojů proti cizím invazím a okupacím, ve kterých Japonsko bylo hlavním agresorem. V roce 1895 byly Choeovi jednotky Japonci poraženy. Revoluce byla rozprášena hlavně pomocí

japonské moderní technologie zbraní. Poté, co žil několik let jako uprchlík, byl Choe Si-hyeong v roce 1898 dopaden pronásledujícími vládními vojsky a následně popraven. Choe ale předpověděl, že se tak stane a stačil 25. prosince 1897 ustanovit **Son Byong-hi** třetím velkým vůdcem Dong Hak. V roce 1898 po popravě Choe Si-hyonga našel **Son Byong-hi** politický azyl v Číně. Po Rusko-japonské válce v roce 1904 se vrátil do Koreje a založil Chinbohoe „progresivní společnost“ - nové kulturní a reformní sdružení vytvořené k obrácení odvracejícího se štěstí od korejského národa. Chtěl vytvořit novou společnost. Skrze Dong Hak vedl národní hnutí, které mělo za cíl zlepšení životní úrovně pomocí renovace starých zvyků a způsobu života. Stovky tisíců členů Dong Hak si ostříhaly své dlouhé vlasy na úplně krátké a zavedly módu jednoduchého, skromného oblečení. Nenásilné demonstrace za sociální zlepšování organizované členy Dang Hok byly pořádány po celý rok 1904. Tyto společné série aktivit jsou známy jako reformní hnutí Kapjin. Členové Dong Hak byli krutě pronásledováni japonskou vládou, a tak se 1. prosince 1905 **Son** rozhodl modernizovat toto náboženství a uvést novou éru otevřenosti a průhlednosti za účelem legitimace od Japonců. Kvůli tomu změnil jméno Dong Hak na Chondo Kyo (Nebeská Cesta). Následujícího roku bylo Chondo Kyo ustanoveno moderní náboženskou organizací, jejíž základy byly v Seoulu. Po dobu japonské

koloniální vlády od zabrání Koreje v roce 1910 tíhl **Son Byong-hi** jako většina Korejců ke svobodě a nezávislosti. **Son Byong-hi** pomohl v roce 1918 zřídit, organizovat a vést systematické tajné protijaponské hnutí, které použilo nevídanou spolupráci mezi Chondo Kyo, křesťany a budhisty, kteří se spojili proti společnému nepříteli. **Sonovo** Chondo Kyo podpořilo celou věc finančně, přičemž Son trval na tom, že toto hnutí za nezávislost musí být nenásilné.

*Mistr a učitel Son Byong-hia Choe Si-hyeong
(foto pravděpodobně pořizeno japonskými vězňeli)*

Deklarace nezávislosti byla připravena a 33 národních vůdců bylo vybráno, přičemž 15 z nich byli členové Chondo Kyo. **Son Byong-hi** byl jedním z nejprominentnějších. Vrchol přišel prvního března 1919, kdy během období veřejného smutku za zemřelého císaře Ko-Jonga byla veřejně vyhlášena Deklarace o nezávislosti v Pagoda parku v Seoulu. Tento čin rozvášnil obyvatele, kteří vyrazili do ulic a demonstrovali, volající za korejskou nezávislost. Tato situace

odstartovala národní hnutí, kterého se zúčastnilo mnoho lidí, nehladě na bydliště a sociální postavení. Japonci okamžitě zmobilizovali policii a armádu a brutálně potlačili demonstrace navzdory jejich poklidnému průběhu.

Více než 6 000 Korejců bylo zabito, 15 000 zraněno a okolo 50 000 policií zatčeno. Rovněž **Son Byong-hi** byl zatčen a uvězněn. Během pobytu ve vězení **Son** těžce onemocněl a byl poté propuštěn. Jeho zdravotní problémy se zhoršovaly, až v roce 1922 zemřel v domácím vězení v Sangchuweon. **Son Byong-hi** nesobecky zasvětil svůj život jak duchovním tak politickým ideálům, hlavně však boji za utlačovaný korejský národ.

Japonští vojáci na Východní bráně, Soul, 1904

Choong-Jang

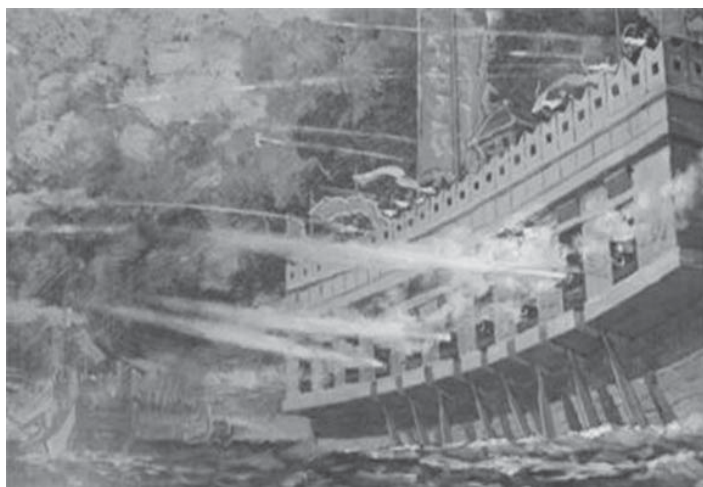
(1567 - 1596)

Choong-Jang byl pseudonym slavného korejského generála **Kim Duk-ryang**. **Kim** se narodil roku 1567 za vlády dynastie Lee (Yi) v Koreji. Vstoupil do armády a díky svým velitelským schopnostem se brzy stal kapitánem královských vojsk. V roce 1592 začala pod vedením Hidejošioho japonská invaze do Koreje, Kim byl povýšen na generála a v roce 1594 byl jmenován

vrchním velícím generálem území Honam (Cholla). Byl okamžitě přivolán na obranu území a podařilo se mu uspět v odražení japonských vojsk. Traduje se, že v té době byli Japonci nově vyzbrojeni 300 000 kusy dovezených mušket, oproti tomu na druhé straně bylo korejské vojsko vyzbrojeno klasicky meči, luky a oštěpy. Při této nevýhodě uplatňovali **Kimovi** vojáci úspěšně taktiku partyzánského boje. Na konci bitvy **Kim** a další velitel Ja Woo-kwak následovali poražené japonské vojsko do jejich táborů, kde se jim je podařilo nakonec zničit. Díky těmto vítězstvím se **Kimova** reputace zvyšovala a japonští velitelé se ho začali obávat. Byl přezdíván generál Ho-Ik

(tygří křídlo) na znamení jeho statečnosti. Poddaní krále Sonjo mu však jeho velkolepé úspěchy a vliv záviděli a tak zinscenovali v roce 1595 jeho obvinění, následně zatčení a uvěznění za neexistující zločin zavraždění mladé otrocké holčičky. Díky jeho četným úspěchům na bitevním poli byl královským výnosem zbaven všech obvinění a propuštěn na svobodu. Intriky pro jeho celkové odstranění přesto pokračovaly, vrcholem bylo **Kimovo** opět křivé obvinění za účast na rebelii vymyšlené Lee Mong-hakem. V roce 1596 byl **Kim Duk-ryang** odsouzen k trestu smrti otrávením a popraven. Později byl ospravedlněn a zbaven všech hanb.

Juche

Myšlenka Juche (Čučche) doslova “hlavní části“ byla vytvořena během 50. let dvacátého století Kim Ir-senem a stala se v roce 1972 oficiální národní ideologií Lidově demokratické republiky Korea (KDR). Termín Juche poprvé použil v projevu 28. prosince 1955 nazvaném „O odstranění dogmatismu a formalismu a zavedení Juche v ideologické práci“. Juche je často popisováno jako spoléhání se

sám na sebe. Když se uplatní na jednotlivce, může říkat, že člověk je sám sobě vládcem, jeho vlastního světa a jeho vlastního osudu. Opravdový význam Juche je více důvtipný, avšak stal se více politickou než osobní filosofií. Kim Il-sung vysvětloval: „Uznání Juche znamená být mistrem revoluce a rekonstrukce ve své vlastní zemi. To znamená držet se nezávislé pozice, odmítání závislosti na druhých, používání vlastního mozku, víra ve vlastní sílu, ukazování revolučního ducha, spoléhání se na sebe, a proto také řešení svých problémů svými vlastními silami na svou vlastní zodpovědnost, a to za jakýchkoliv podmínek“. Juche hlásí politickou nezávislost a jako zdůvodnění poukazuje na dlouhou historii, kdy Korea trpěla

nadvládou jiných států nebo byla bojištěm silných států regionu s minimální pomocí nebo podporou jiných států. V průběhu doby se Juche vyvinula výpůjčkou z marxismu-leninismu, stalinismu, maoismu a konfucianismu. Nejprve se ideologie skládala ze dvou hlavních myšlenek: proletářská revoluce náležela obyčejným lidem, přičemž tyto masy lidí musí být vedeny schopným vůdcem.

V 70. letech Kim představil vytríbenější analogii: vůdce je mozkiem těla složeného z lidu a Korejská Pracovní strana je metaforicky, nervový systém, který komunikuje s mozkiem a ovlivňuje chování lidí. z ekonomického hlediska Juche přikazuje Severní Koreji, aby byla ekonomicky soběstačná, s co nejmenší možnou zahraniční pomocí nebo zasahováním. Tento trend, byl uplatňován usilovněji od 60. let. Nejvíce ekonomického zájmu bylo na těžkém průmyslu, vojenských útratách a zemědělství, které pokládá Severní Korea za své základy. V roce 1972 Juche nahradilo učení marxismu-leninismu v ústavě Severní Koreje, a tím upevnilo svou pozici ve vládě a společnosti.

Praktická aplikace Juche spočívá dle oficiálních dokumentů v následujících bodech:

- nezávislost lidu v myšlení i politice, soběstačnost v ekonomice i vojenství
- politika musí plnit přání mas a užívat je plně v budování revoluce
- metody budování a revoluce musí být adekvátní reálné situaci v zemi
- nejdůležitějším úkolem revoluce a budování je ideologická

výchova lidu v komunisty a jejich podněcování k budovatelské aktivitě.

Aktuální a patrně definitivní podoba Juche vychází z Kim Čong-ilova dokumentu z roku 1982. Jako nejvyšší autorita přidal do dokumentu v roce 1996 ještě princip Songun, tj. upřednostňování armády. Tato doktrína zároveň značně připomíná názory vyznávané v militantním Japonsku v meziválečném a válečném období až do konce druhé světové války. V plné šíři bylo Juche aplikováno pouze v Severní Koreji, nicméně princip soběstačnosti inspiroval v průběhu studené války ekonomickou politiku řady států, převážně zemí třetího světa. o zavedení zásad Juche se pokusil například indonéský prezident Sukarno po své návštěvě Severní Koreje v roce 1964 nebo rumunský prezident Nicolae Ceaușescu po svojí návštěvě v roce 1971. Juche se také patrně inspiroval Pol Potův režim v Kambodži. Severní Korea podporuje „export“ učení Juche do ostatních zemí, v září 1977 byl uspořádán první mezinárodní seminář Juche, v mnoha zemích existují studijní skupiny Juche (nejvýznamnější z nich je Mezinárodní institut ideje Juche v Japonsku a Asociace pro přátelství s Koreou ve Španělsku).

Věž Juche v Pchjongjangu

Sam-Il

Jeden z prvních projevů korejského nacionalismu pod japonskou okupací přišel ve formě Sam-Il, což znamená doslova „tři-jedna“ (toto označení symbolizuje první den ve třetím měsíci). Počátek tohoto národní hnutí se datuje na 1. března 1919. Inspirací pro vznik hnutí byl čtrnáctibodový projev amerického prezidenta Woodrowa Wilsona o právu na vlastní národní rozhodování (sebeurčení)

slabých národů na Pařížských mírových projevech v lednu 1919. Pod dojmem tohoto Wilsonova projevu a uvědomění si jeho následků publikovali korejští studenti studující v Tokiu vyhlášku, která se dožadovala korejské nezávislosti. Když se tyto novinky dostaly do korejského tajného hnutí (toto hnutí se formovalo od roku 1918, bylo složeno z 33 Chondo Kyo, buddhistických a křesťanských vůdců včetně Son Byong-hi (Eui-Am)), bylo rozhodnuto, že čas činů se blíží. Byly sestaveny tajné plány, informace o nich šly od člověka ke člověku ve všech městech a vesnicích Koreje. Bylo rozhodnuto, že by hnutí mělo být ustanoveno dva dny před pohřbem císaře Ko-Jonga. z korejského pohledu tento pohřeb přinesl konec dynastii

Lee a také konec jednoho z posledních symbolů korejského národa. Se smrtí císaře si Korejci uvědomili, že jakákoliv možnost na svobodný, nezávisle vládnoucí stát byla ztracena a že se Korea nachází nechráněná v rukou koloniálních velmocí. Tato situace poskytla nezbytný okamžik, kdy korejská nezávislá hnutí zmobilizovala 1. března 1919 33 nacionalistů, kteří tvořili jádro hnutí Sam-Il. Je svoláno zasedání v Taehwagwan restauraci v Soulu, kde dochází ke čtení korejské deklarace nezávislosti vypracované Choe Nam-seonem (historik, spisovatel a básník) a Manhaem (buddhistický mnich také známý jako Han Yongun). Nacionalisté původně plánovali projev v parku Tapgol v Soulu, ale poté vybrali soukromé umístění ze strachu, že shromáždění by se mohlo proměnit v nepokoje. Vůdci hnutí podepsali dokument a poslali kopii japonskému generálnímu guvernérovi s pozdravy:

„Tímto prohlašujeme nezávislost Koreje a svobodu korejského lidu. Bereme svět za svědka rovnosti všech národů a my ji předáme našim potomkům jako jejich vlastní právo. Děláme toto prohlášení na základě 5 000 let dějin a 20 000 000 sjednocených loajálních lidí. Tímto krokem bude zajištěna našim dětem do budoucna osobní svoboda v souladu s probuzením vědomí této nové éry. To je vůle Boha, přirozený princip současného věku, celá podstata lidské rasy. Je to něco, co nemůže být zlikvidováno nebo potlačeno jakýmkoli prostředky.“

Poté zatelefonovali na centrální policejní stanici upozorňující na jejich činy. Nedlouho poté byli policií zatčeni. i přes obavy nacionalistů z represí se shromáždily mohutné davy v parku Pagoda, kde student Chung Jae-yong přečetl deklaraci nezávislosti veřejně.

Poté se shromáždění vytvarovalo do průvodu Soulem. Japonská policie začala rozhánět celý průvod a nakonec byli zbylí vůdci hnutí zatčeni a průvod rozehnán. Říká se, že do davů policisté i stříleli, informace agentury Yon-Hap říkají, že více než 6 000 demonstrantů bylo zabito a kolem 15 000 zraněno. Okolo 50 000 dalších bylo zatčeno japonskou policií. Zároveň s těmito událostmi si vlastenci

spojení s odbojovým hnutím přečetli kopie vyhlášení nezávislosti, které se roznesly zemí už téhož dne, a vyvolali celonárodní protesty. Tyto demonstrace byly také brutálně potlačeny japonskou policií a armádou. Jelikož mezinárodní odpověď na tyto tragické události neexistovala, jedno z nejdůležitějších poznání Sam-Il, vyúsťujících z této zrady ostatních národů bylo, že se korejští nacionalisté musí spolehnout pouze sami na sebe. Nemůžou očekávat pomoc od cizích zemí v boji, který nebyl jejich vlastním. Říká se, že hnutí Sam-Il byl jeden z nejzvláštějších případů pasivní odolnosti vůči cizí nadvládě, který kdy svět viděl.

Památník událostí 1. března 1919

Yoo-Sin

(595-673)

Kim Yoo-sin se narodil v Gye-yang Jincheon roku 595. Yoo-Sinova matka Manmjong byla potomkem královského rodu státu Ka-ja. Otec Sohjon nepocházel z tradiční sillské elity, proto jim byl sňatek znemožněn. Přesto spolu žili bez řádných svatebních obřadů a teprve až po narození syna král Činpchjong dovolil zlegalizovat vztah své mladší sestry. Narozené dítě dostalo původně

jméno podle snu ze dne Kjongdžin, ale protože to nebylo možné, použili podobné znaky, z čehož vzniklo jméno **Yoo-sin**, jež údajně nosil jiný starověký hrdina. **Kim Yoo-sin** se stal bojovníkem Hwarang, v pouhých 15 letech byl uznávaným šermířem a později respektovaným vůdcem. Říkali mu Jonghwa hjangdo - Služebník dračího květu. Když mu bylo 18 let, Kogurjo a Paekče se spojily a zaútočily na Sillu. Tehdy odešel do hor a po 3 dny se modlil. **Kim Yoo-sin** zastával názor, že Paekche, Koguryo a Silla by neměly být oddělenými zeměmi, ale měly by se sjednotit, protože všichni jejich obyvatelé měli stejné etnické zázemí. Je považován za hnací sílu sjednocení

Korejského poloostrova a je nejslavnějším ze všech generálů z dob válek o sjednocení Tří Království. Přesto jeho vítězství byla hořká, protože litoval lidí, kteří museli padnout, aby jich bylo dosaženo. Byli to etnicky stejní lidé jako on. Jeho první vojenský střet se prý stal kolem roku 629 a v něm **Kim** projevil svoje schopnosti válečníka. Silla byla v neustálém boji se západním sousedem Paekche, převážně kvůli území. Ztráty a zisky se hromadily na obou stranách a boje pokračovaly po mnoho dalších let. V tomto období se **Kim** propracoval žebříčkem vojenských hodností do pozice generála a stal se úspěšným vůdcem na bojišti (ve 34 letech mu byla svěřena odpovědnost nad celou armádou království Silla). Existuje mnoho příběhů o generálovi **Kim Yoo-sinovi**. Říká se, že byl jednou poslán potlačit rebelské vojsko, ale jeho vojáci odmítli bojovat, protože uviděli velkou zářící hvězdu padající z nebe a věřili, že to je špatné znamení. Aby znovu získal kontrolu, generál použil obrovského draka, aby vynesl ohnivou kouli na oblohu. Vojáci, kteří viděli, že se hvězda vrací na nebe, se vrhli do boje a porazili rebely. Také se říká, že generál **Kim** geniálně použil draky jako způsob komunikace mezi svými vojáky, když byli rozptýleni mezi ostrovy a pevninou. Jiný příběh vypráví, že jednou když se Silla spojila s Čínou proti Paekche, začal se přít **Kim Yoo-sinův** kapitán a čínský generál. Když se hádka vyhrotila v potenciální krvavý konflikt, **Kim Yoo-sinův** meč prý vyletěl z pochvy do jeho ruky. Protože se věřilo, že válečníkův meč je jeho duší, tato ukázka vyděsila čínského generála natolik, že se okamžitě omluvil vůdcům Silla. Události jako je tato zanechaly Čínany v úctě k bojovníkům Hwa-Rang, a způsobily, že později když čínský císař nařídil zaútočit na Sillu, jeho generálové odmítli a říkali, že přestože je Silla malá, nemůže být poražena. Když v roce

655 Koguryo a Paekche zaútočily na Sillu, Silla se spojila s armádou dynastie Tang z Číny, aby bojovala s útočníky. Nakonec, v roce 660 s pomocí sillského námořnictva a 13 000 vojáků Tang, **Kim** zaútočil na hlavní město Paekche - Puyo - a začal tak jednu z největších bitev 7. století. Obránci Paekche byli vedeni nikým jiným než generálem Ge-Baek, jehož vojáků bylo pouze 5 000 a nebyli žádným soupeřem pro **Kimova** vojska, kterých bylo desetkrát více. Paekche, které zažívalo vnitřní politické problémy, se brzy rozpadlo. **Kimovi** vojáci a jejich spojenci z Tang se poté vrhli na království Koguryo, ze dvou směrů zaútočily na zdánlivě nedobytné království, ale byli odraženi.

Útok však oslabil Koguryo a v roce 667 byl zahájen další útok, který v roce 668 zničil Koguryo navždy. Silla musela nicméně potlačit poslední skupinky odporu, ale její soustředění už patřilo Číně, aby si její vojáci nečekane neprodloužili jejich pobyt na poloostrově. Po řadě obtížných konfliktů nakonec Silla vytláčila vojska Tang a sjednotila poloostrov pod její vládou. **Kim** byl štědře odměněn

za jeho snahu v těchto bitvách. Obdržel vesnici o 500 staveních a v roce 669 mu bylo věnováno 142 koňských farem, rozptýlených po celém království. Podle pramenů víme, že se **Kim Yoo-sin** oženil až v 60 letech s třetí dcerou krále Mujola, s níž měl 5 synů a 4 dcery. Všichni dosáhli vysokého postavení, ale nikdo tak prominentního jako jejich otec. Generál **Kim Yoo-sin** se dožil 78 let a je pokládán za jednoho z největších korejských generálů všech dob. Následně po jeho smrti v roce 673 byl generálu **Kimovi** posmrtně udělen ctihodný titul krále Heungmu a byl pohřben na úpatí hory Songhwasan poblíž Kyongju na jihovýchodním pobřeží Koreje v rakvi zdobené stejně jako rakve králů. **Kim Yoo-sin** zasáhl do záležitostí své země ještě po své smrti, když dle záznamů z kronik promluvil jeho hrob.

Hrobka generála Kim Yoo-Sina

V létě, ve čtvrtém měsíci, se zvedl vítr a z **Yoo-sinova** hrobu byla slyšet píseň, která dosahovala až ke hrobu velkého krále Mujola. Lidé

se v těchto věcech nedokázali vyznat a prohlášení strážce hrobu, že mezi oběma mohylami slýchává smutné naříkající hlasy, vedlo k všeobecnému pozdvižení. Král Hjegong dal shromáždit úředníky, uspořádal obětiny, omluvil se, daroval klášteru Čchusonsa třicet kjol půdy a přikázal vztyčit **Kim Yoo-sinovi** stelu na počest jeho činů. Sestry **Kim Yoo-sina** Mun-Hui a Po-Hui se zapsaly do historie jako ženy krále Mujola (654-661).

Choi Yong

(1316 - 1388)

Choi Yong se narodil roku 1316 do šlechtického rodu Choe jako pátý potomek Choe Yoo-chunga. Jeho mládí bylo poměrně drsné, byl vychováván v přísném strohém stylu a jeho život by se dal nejlépe popsat jako spartánský. Nevěnoval pozornost svému oblečení a netrval na vybraném jídle. Dokázal si odpouštět drahé oděvy a doplňky i poté co se stal slavným, kdy si je mohl již

snadno dovolit. Neměl v oblibě lidi, kteří prahli po drahém zboží, sám viděl krásu v jednoduchosti. Jeho motto, které mu vštípil jeho otec, bylo: „**Neprahní po zlatu, zacházej s ním jako by bylo pouhým kamením**“. **Choi Yong** měl výborné předpoklady pro službu v armádě a rychle si získal důvěru mužů a krále během nespočetných bitev s japonskými piráty, kteří začali kolem roku 1350 napadat korejské pobřeží. Stal se národním hrdinou, když dokázal potlačit vzpouru Cho Il-shina poté co jeho stoupenci obklopili královský palác, zabili mnoho vládních úředníků a vojáků a následně se Cho Il-shin prohlásil za krále. V roce 1355 vypuklo ozbrojené povstání

v problémové mongolské dynastii Yuan, která okupovala část Číny. **Choi Yong** byl vyslán na pomoc Mongolům potlačit tuto vzpouru: tzv. Povstání rudých turbanů. Jeho vítězství ve skoro 30 bitvách mu vyneslo ještě více slávy a uznání. Během návratu do Koreje zodpovědně hlásil králi Kongminovi, že vymírající dynastie Yuan sužují vnitřní problémy, což přivedlo krále k myšlence, že je čas si dělat nárok na několik severních teritorií, která dříve Mongolsko zabralo Koreji. **Choi** vedl vítězně své vojáky a dobyl mnoho měst západně od řeky Yalu, k velké spokojenosti krále. Krátce sloužil jako guvernér Pyongyangu, kde se mimo jiné zasadil o zvýšení produkce obilí a zmenšení hladomoru, což mu vyneslo ještě větší pozornost jako národnímu hrdinovi. Poté, v roce 1363, vynikl ještě více, když se mocný člen vlády Kim Yon-an pokusil převzít nad Koreou kontrolu a **Choi** byl vyslán porazit 10 000 mongolských válečníků, kteří napadli Koreu na podporu tohoto rebelství. Mezitím nastoupil ve 36 letech na královský trůn král Kongmin, následující svůj sen, který mu napověděl, že mu jakýsi buddhistický mnich zachrání v budoucnu život. Na základě tohoto snu jmenoval mnicha jménem Shin Ton do velmi vysokého postavení na svém dvoře a díky tomu mu přenechal mnoho moci a vlivu. Shin Ton se po čase projevil ve vztahu k ostatním vysokým hodnostářům jako nemilosrdný a lstivý a **Choi Yong**, který zásadně oponoval jakékoliv korupci v království, s ním začal

mít velké rozepře. Shin Ton falešně obvinil **Choie** za údajné nekalé chování. Toto obvinění vyústilo až k trestu šesti let v exilu a též přivedlo **Choie** blízko k trestu smrti. Když Shin Ton roku 1374 zemřel, zapomnělo se na něj a **Choi Yong** byl zbaven obvinění a dosazen zpět do své bývalé pozice, načež byl požádán, aby připravil flotilu, která bude bojovat s japonskými piráty a eliminuje zbývající mongolské síly na ostrově Cheju. Postaral se nejprve o Mongoly, kteří bojovali velmi houževnatě. **Choi** nakonec pobřeží a ostrovy osvobodil od jejich nežádoucí přítomnosti i díky novince - střelnému prachu. V roce 1376 přesto japonští piráti postoupili do Korya a dobyli město Kongju. Chong Mong-chu (Po-Eun) zajistil pomoc od japonského Šoguna při eliminování těchto pirátů. Japonci však byli jen chabou pomocí, přesto generál **Choi Yong** a jeho pomocník Yi Sung-gae vyrazili na zteč a nakonec dobyli a osvojili Kongju. Nastupující čínská dynastie Ming se díky porážce dynastie Monholy (během 14. století), ujala vlády, poté započala okupovat severo-východní Koryo. V roce 1388 byl generál Yi Sung-gae pověřen použít armádu k odtlačení vojsk dynastie Ming pryč z Korejského poloostrova. Yi Sung-gae oponoval proti tomuto tažení a citoval 4 důvody, které se zapsaly do historie:

1. Menší národ by neměl napadnout větší, protože to jde proti konfuciánskému řádu světa.
2. Je špatné vést kampaň v hlavní sezoně zemědělství, protože to bude mít za následek špatnou sklizeň pro populaci.
3. S množstvím mužů daleko na severu budou mít japonští piráti volnou ruku v jihovýchodním moři.
4. Monsunový déšť sníží účinnost luků, naší hlavní zbraně

a bude podporovat šíření nemocí v armádních táborech.

Yi si dále byl vědom podpory ze strany vysoce postavených vládních úředníků a generálské elity, a tak se namísto zbytečného ničení své armády vrátil do hlavního města Kaesong a vynutil si kontrolu nad vládou. Po tomto aktu zrady se loajální **Choi Yong** vydal na odpor a vypukla bratrovražedná bitva, ve které byl však nakonec poražen. Záznamy se různí v popisování následujících událostí, zdá se však, že Choi byl zajat a dopraven do Koyangu a později roku 1388 ve věku 72 let připraven stětím o hlavu. **Choi Yong** je znám jako velký generál, který byl celým srdcem oddaný ochraně své zemi. Riskoval svůj život pro Koryo vícekrát než je hvězd na nebi a jeho nekončící loajalita ho nakonec stála život.

Hrob, kde je pochován Choi Yong.

Yon-Gae

(603–666)

Yon-Gae Somoon je považován za jednu z nejkontroverznějších postav v korejské historii. o jeho životě a skutcích panují značné spory a rozdílné názory.

Pro stranu jeho zastánců, hlavně z řad korejských nacionalistických historiků (například Shin Chaeho), byl slavný korejský generál, který se zasloužil při obraně království před čínskou armádou. Tyto úspěchy inspirovaly historiky, aby popsali postavu **Yon-Gae** jako jednoho z největších hrdinů v korejské historii a tím dopomáhali ke zvyšování sebevědomí korejského národa.

Pro stranu jeho odpůrců z řad tradičních korejských, ale i čínských historiků byl kralovrahem toužícím po moci, který měl vliv na konečnou úplnou porážku království Kogurjo díky jeho smířlivému postoji (Například podporoval taoizmus na úkor buddhismu, a za tímto účelem v roce 643 vyslal vyslance k dynastii Tang požadující taoistické učence. Toto gesto je považováno některými historiky

jako snaha uklidnit Tang a získat čas k přípravě na invazi proti této dynastii.) a poté následně tvrdému, nekompromisnímu až provokativnímu jednání vůči dynastii Tang.

Yon-Gae se narodil jako nejstarší syn ministra Yon Taeja během panování krále Pyeongwon. O jeho mládí neexistují téměř žádné záznamy, prvním písemné záznamy se datují od jeho jmenování guvernérem Západní provincie, kde dohlížel na pevnost Cheolli a síť vojenských posádek. Koguryo byl agresivní a neustále válčící národ s širokým územím, který kladl velký důraz na armádu (zejména na jezdeckvo, a rozvoj technik jízdy a boje na koni). Tyto neustálé boje vedly ke zformování Koguryjského Sun-bae - organizace silných válečníků, kteří sloužili k ochraně a zesilování státu a jeho centralizovanému autoritativnímu systému vládnutí. **Yon-Gae Somoon** i jeho syn Namasang byli členy této elitní skupiny bojovníků Sun-bae. V roce 612 se čínská dynastie Sui pokusila s mnohonásobnou přesilou vniknout do království Kogurya a stalo by se tak nebýt velkého generála Ul-Ji Moon Dok. Dynastie Sui byla v Číně svržena z trůnu a v roce 618 nahrazena prvním vládcem dynastie Tang. Tato nová dynastie projevila rovněž velké expansivní ambice na úkor království Koguryo. V roce 624 dostal generál **Yon-Gae Somoon** od krále Jianwu pověření k velení armády, jelikož během několika předešlých let se čínské útoky stávaly stále více a více úspěšnými. V roce 627 se zmocnil čínského trůnu císař Taizong, který poslal své vojáky, aby zničily Koguryjské monumenty na místech masových hrobů vojáků dynastie Sui na severu Kogurya. Tento tlak časem vedl k tomu, že čínské jednotky držely pod kontrolou mnoho pevností a měst včetně Liaodongu, základního stanoviště frontové linie. Císař Tiazong

byl natolik zaujat jeho dobýváním, že nechal postavit 500 lodí pro podporu útoků. V roce 645 dosáhla Tangská ofenziva pevnosti Ansi, která sloužila jako úkryt Koguryjské armádě včetně generálů vedených **Yon-Gaem**. Tito bojovníci zuřivě konfrontovali vpadnuvší Tangy a dokázali odolávat útokům po 60 dní. Bojovali skvěle, podařilo se jim v boji zranit samotného císaře Taizonga. k jejich odvaze a vytrvalosti se přidala i vyšší moc v podobě příchodu nelítostné zimy, která opět donutila Číňany se stáhnout. Přesto císař Taizong pokračoval v agresi proti Koguryu po další dva roky. Velké ztráty na své armádě však už nebyl schopen nahradit a v roce 647 odtáhl zpět do své vlasti. Jeho smrt v roce 649 a následný zmatek v dynastii Tang dovolily **Yon-Gaemu** a jeho vojákům vydobýt většinu území obývaných Tangy zpět. Okolo roku 654 vypuknuly mezi Koguryjskými generály spory a této nejednoty využilo království Silla a dynastie Tang a napadli Koguryo. Po dobu jednoho roku toto království statečně odolávalo, ale poté, co padlo město Pyongyang, se království stávalo slabším a slabším, až bylo nakonec v roce 668 úplně zničeno.

Strana historických odpůrců líčí a poukazuje na zločinné jednání generála Yon-Gae v podobě vraždy krále Yeongnyu za účelem získání moci. Jak známe z historie, královraždy (bratrovraždy) byly v těchto dobách poměrně běžnou praktikou k získání moci.

Dle těchto historiků v zimě roku 642 pojal král Yeongnyu podezření, že proti němu jeho úředníci vedení generálem **Yon-Gae** chystají vzpouru. Toto podezření se záhy vyplnilo a vedlo až ke královraždě. **Yon-Gae** uspořádal na svoji počest slavnostní hostinu. Na této hostině bylo povražděno 100 opozičních hodnostářů, poté **Yon-Gae** pokračoval do královského paláce, kde zavraždil krále. Na jeho místo byl dosazen králův synovec Bojang. Yon-Gae se jmenoval Dae Magniji - Vrchní generál, a v této pozici de facto převzal kontrolu nad záležitostmi království Kogurjo prakticky až do své smrti. Nejpravděpodobnější datum smrti Yon-Gae je zaznamenáno na hrobě jeho nejstaršího syna Yon Namsaeng jako dvacátý čtvrtý ročník panování Bojang - 665. Nicméně Samguk Sagi uvádí rok 666. **Yon-Gae** měl tři syny Yon Nam-saeng, Yon Nam-geon a Yon Nam-san. Po jeho smrti nastaly nástupnické boje mezi bratrem **Yon-Gae** a jeho syny, což vedlo k oslabení království a jeho následné porážce od království Silla.

Ul-Ji

Neví se přesně kdy, nebo kde se tento velký muž narodil, a také není známo datum jeho úmrtí. Nejpřesněji se dá říct, že se narodil uprostřed 6. století a zemřel na počátku století sedmého, kolem roku 618.

Ul-Ji Moon Dok byl vychován v království Koguryo, v bouřlivém období korejské historie. Koguryo bývalo silné a bojovné království, často válčící se svými sousedy - Sillou na

jihovýchodě a Paekche na jihozápadě. Vyrovnanost sil byla zhruba stejná mezi všemi třemi královstvími, avšak co rozhodovalo, byla zahraniční podpora a vliv, hlavně ze strany mnohem většího západního souseda - Číny. V roce 589 se Čína sjednotila pod dynastií Sui (poprvé od pádu dynastie Han před třemi staletími) a tento nový rod, toužící po moci, mohl být rozhodujícím faktorem v bojích mezi Paekche, Koguryo a Silla. i přes toto složité prostředí plné válek a bojů, ve kterém **Ul-Ji Moon Dok** vyrůstal, dosáhl vysoké vzdělanosti v oboru bojových a literárních umění a díky jeho politickým a vojenským schopnostem se stal brzo ministrem Kogurya. V době, kdy byla existence Kogurya ohrožena aliancí mezi jeho sousedními

rivaly, byl povolán do služby jako vojenský vůdce. Čínská dynastie Sui podezřívala Koguryo a pokládala ho za agresivní a nebezpečné, takže se v roce 612 císař Yang Je rozhodl odstranit tuto hrozbu a naplánoval na království útok. Shromáždil armádu čítající více než jeden milion mužů a osobně je vedl proti Koguryu. Rychle přemohli Koguryjske strážnice a usadili se na břehu řeky Liao, kde připravili její přemostění. Generál **Ul-Ji Moon Dok** byl povýšen na polního maršála a vyslán na obranu svého národa. Od začátku se připravoval na zteč silnějších sil vojska dynastie Sui se strategií falešného útoku, klamu a poté útoku. Poté, co vojáci Sui přebrodili řeku Liao, byla vyslána malá skupina vojáků, aby zaútočili na město Liaotung. Generál **Ul-Ji** však ihned poslal své muže, aby je přepadli a vytlačili z korejského území. V té době panovalo deštivé období, značně nevhodné pro vojenské operace. Přesto se síly Sui pokoušely o útoky, nebyly však nijak významné, vojska se hlavně snažila nashromáždit čas, aby přečkala deštivé období. Když deště ustaly, císař Yang Je přesunul své vojsko na břeh řeky Yalu v severozápadní Koreji a chystal zásadní úder. Generál **Ul-Ji** navštívil čínský tábor, kde předstíral, že se vzdal v pokusu odhalit nějakou slabinu armády císaře Yang Je. Císař vyslechl generála **Ul-Ji** a dovolil mu opustit tábor. Krátce poté však změnil názor a dal ho pronásledovat. Bylo ale pozdě, generál zjistil co potřeboval vědět k porážení Číňanů. Dozvěděl se, že armádě Sui scházejí zásoby, jelikož jejich zásobovací řetězce jsou příliš roztažené a vzdálené. Proto se rozhodl uplatnit strategii postupného ústupu, přičemž doufal, že svého soupeře naláká hlouběji a hlouběji do nepřátelského území. Během ústupu napadal armádu Sui, bojoval partyzánským stylem a pečlivě si vybíral, kdy a kde se bude bojovat. Dovoľoval silám Sui se cítit na pokraji

vítězství a po celou dobu je lákal hlouběji do připravené pasti. Sui poslalo 300 000 mužů útočit na město Pchjongjang. Generál **Ul-Ji** pokračoval v jejich lákání blíže a blíže tomuto městu, které bylo strategickým místem a kde na ně mohl udeřit plnou silou. Jeho jednotky napadly Číňany ze všech stran, rozehly je a zanechaly ve velkém chaosu. Generálovi muži pronásledovali utíkající armádu, zabíjeli nepřítele hlava nehlava, takže se nakonec zachránilo pouze okolo 2700 Číňanů. Jedním z ukazatelů vojenského genia **Ul-Ji** byla výstavba přehrad na tocích řek, které byly při přechodu nepřátelských vojsk proraženy a povodňovou vlnou způsobovaly čínské armádě nemalé ztráty.

Tato strategie byla použita například ve velké bitvě u Salsu, která se stala známou jako jedna z největších vojenských vítězství Koreje. Následovně po této porážce přišla zima a Suiské síly, kterým

scházely zásoby, byly donuceny k návratu domů. Po tomto vojenském debaklu se dynastie Sui ocitla ve značném oslabení, načež se císař Yang Je rozhodl, že pro znovunabytí původní moci je nutná demonstrace síly. Proto nařídí nové výpady proti svým sousedům. Další dva zoufalé jarní útoky na Koguryo se staly stejným neštěstím, až nakonec vnitřní povstání Číňanů donutilo vojáky Sui vzdát se ambicí na dobytí Kogurya. Okolo roku 618 byla krátce vládnoucí dynastie Sui nahrazena rodem Tang. Generál **Ul-Ji Moon Dok** s jeho geniální strategií a vůdcovstvím zachránil království Koguryo od nadvlády čínských vládců. **Ul-Ji** je považován za nejvýznačnějšího koguryjskeho vojenského vůdce a za jednoho z nejznámějších generálů korejské historie.

Koguryjský historický monument

Jeho vojenská genialita byla rozhodujícím faktorem záchrany Kogurya před zkázou, která by přišla společně s Číňany. Soupeřil s armádami mnohonásobně převyšujícími počtem ty jeho, přesto byl schopen je nejen odrazit, ale také zahnat a zničit s takovým nasazením, že nebyly schopné ani návratu do své vlasti. Jeho život byl naplněn tolika pamětihodnými úspěchy, že si vydobyl přední místo mezi korejskými legendami. Je považován za velkého korejského hrdinu. Hlavní ulice v Soulu - Uljiro je pojmenována právě po tomto velkém generálovi.

Moon-Moo

(626 - 681)

Moon Moo se narodil jako princ Bumbin (Beo-pmin) králi Muyo, 29. vládci dynastie Silla a královny Munmyeong, mladší sestry krále Kim Yu-shin. Během panování svého otce zastával úřad pajinchan, který byl zodpovědný za námořní záležitosti, dále hrál klíčovou roli v rozvoji diplomatických vztahů této země s dynastií Tang v Číně. V této době se střídalo období bojů o vliv a území s dynastií Tang s obdobími vzájemné spolupráce. Když v roce 661 převzal královský trůn po svém otci, dostal jméno **Moon-Moo**. Dosedl na trůn dynastie Silla uprostřed zuřícího konfliktu mezi Paekche a Koguryo. Krátce poté byl generál Ge-Baek a s ním celé Paekche poraženo u Puyo generálem Kim Yoo-sinem. První roky své vlády strávil snahou porazit Ko-guryo. Teprve až v roce 667 nařídil **Moon-Moo** velký útok, který vedl v roce 668 ke zničení Kogurya. Poté co byly malé skupinky odboje poraženy, stal se král Moon-Moo prvním vladařem který měl pod kontrolou celý sjednocený Korejský poloostrov. Král **Moon-Moo** vládl po 20 let, dokud v roce

681 neonemocněl. Na smrtelné posteli zanechal svou poslední vůli a závěť a podstoupil trůn ve prospěch svého syna prince Sin-Moona. Ještě než zemřel, prohlásil:

„Žádná země by nikdy neměla být bez krále. Nechte prince vzít si mou korunu dříve, než dostane mou rakev. Spalte mé ostatky a vhodte popel do moře, kde žijí velryby. Stanu se mocným mořským drakem a budu chránit Koreu před japonskou invazí“.

Ostrov Daewangam

Král Sin-Moon udělal, jak si jeho otec přál a rozhodil jeho popel po Daewangamu (Skála velkého Krále), malý skalnatý ostrůvek sto metrů vzdálený od korejského pobřeží. Král Sin-Moon nechal postavit chrám Gomun a zasvětil ho svému otci. Postavil vodní tok pro mořského draka, aby mohl cestovat z moře na souš a zpět, a také postavil svatyni Eegun, která shlíží na ostrůvek tak, že následující králové budou moci vzdát poctu králi **Moon-Moo**. Ve snu se králi

Sin-Moonovi zjevili král **Moon-Moo** a veleslavný generál Kim Yoo-sin a řekli mu, že hraní na flétnu z bambusu zklidní nebe a zemi. Král Sin-Moon se vzbudil ze snu, ihned odjel k mořskému pobřeží a zde obdržel flétnu Monposikjuk. Říká se, že hra na tuto flétnu vyvolala duchy krále **Moon-Moo** a generála Kim Yoo-sina a zahnanla nepřátelské vojáky, vyléčila nemoci, přinesla deště během sucha a zastavila deště při záplavách.

Chrám Gomun

So-San

(1520 - 1604)

Z raného života **So-San**, vlastním jménem **Choi Hyong-ung** je známo jen velmi málo, pouze že se narodil roku 1520 a stal se buddhistickým mnichem. Jak bývalo v této době pro mnichy zvykem, cestoval **Choi** z místa na místo a působil v různých kláštorech. Od konce období Koryo byli buddhističtí mnichové nuceni z politických důvodů omezovat své projevy. Generál Yi Sung-Gae byl

donucen omezit buddhismus a jeho postavení ve vládě a společnosti, za účelem získání podpory neokonfucianistických učenců. Tento krok vedl k upevnění pozic proti buddhistickým politickým oponentům. Následně v roce 1392 generál Yi Sung-gae svrhl krále Gongyanga. To byl počátek potlačování buddhismu, které se projevilo naplno během vlády dynastie Lee. Ještě než si vyzkoušel pozici vojenského kapitána, stal se **So-San** hlavním Seon mistrem a autorem mnoha náboženských textů, z nichž nejdůležitější je pravděpodobně Seon gugam, průvodce Seonským cvičením, které je studováno korejskými mnichy každý den i dnes. Jako většina mnichů

dynastie Lee byl **So-San** záměrně vzděláván v neokonfucianistické filosofii. Byl však nespokojen a proto raději cestoval po horských klášterech. Později, poté co si vybudoval jméno jako významný učitel, stal se arbitrem Seonské školy a to na žádost královny Munjeong, která tíhla k buddhismu. Brzy však na tuto pozici rezignoval a vrátil se k potulnému životu, vylepšoval své Seonské znalosti a vyučoval v klášterech po celé Koreji. Hory, kde se kláštery nacházely, byly v té době velmi nebezpečné, a tak se mniši učili způsobům jak se bránit před útoky na svou osobu. **So-San** poznal, že vývoj výzbroje činí údery a kopy mnohem méně efektivní, ale také poznal, že kdykoliv se zbroj ohne, ohne se také tělo jejího majitele.

Viděl, že manipulací s těmito klouby se člověk dokáže ubránit a přemoci ozbrojeného protivníka na bitevním poli. Uplatnil stejný princip při používání lana nebo pásku jako zbraně, které mohly být omotány kolem těla protivníka, svázaly jeho zbraně, a když to bylo nezbytné, lámaly klouby. Tento styl používal **So-San** a jeho mniši

k znehybnění, přenášení, nebo dokonce zabíjení svých soků. Když obtočili lano kolem pusu a nosu, soupeř nemohl dýchat a nakonec omdlel, což umožňovalo brát jej jako zajatce. Mnoho z těchto technik bylo převzato a uplatněno v moderním bojovém umění zvaném Hapkido. Na začátku 90. let 16. století se japonský Šógun Toyotomi Hideoshi připravoval na velkou invazi do Koreje, která nebyla o této situaci v Japonsku varována a nebyla tak připravena na japonskou agresi. V roce 1592, po odmítnutí japonské žádosti na pomoc při dobytí Číny, přibližně 200 000 japonských vojáků napadlo korejské království, což spustilo tzv. Japonskou válku (1592 - 1598). Na začátku této invaze král Sonjo utekl z hlavního města a zanechal slabou a nevyycvičenou armádu na obranu své země. V zoufalství povolal mistra **So-Sana**, aby sjednal mnichy do partyzánských skupin. I přes vysoký věk 73 let dokázal sjednotit a vybavit 5000 mniších bojovníků, kteří zaznamenali několik dílčích úspěchů. Nejprve korejské armády utrpěly opakované porážky a Japonci pochodovali na sever do Pchjongjangu a Hamgyongu. Na moři se však korejské námořnictvo těšilo pod velením admirála Yi Soon-sina velkým vítězstvím. Po celé zemi se zformovaly dobrovolné bojové jednotky a bojovaly proti Japoncům společně s mnichy - bojovníky a vládní armádou Koreje. Přítomnost **So-Sanovy** mniší armády, operující vně chrámu Heungguska hluboko v Yeongchwisan, byla jednou z příčin konečného vyhnání Japonců v roce 1593 a znovu v roce 1598. **So-San** zemřel v roce 1604, zanechal po sobě přes 1000 učňů, z nichž 70 byli mniši a mnišky a mnoho z nich zaujalo důležitou úlohu v pozdějším vzestupu korejského buddhismu. Jeden z nejdůležitějších důvodů pro znovuoobnovení buddhismu byla role **So-Sanových** mnichů při odražení japonské invaze. **So-San** je také znám pro jeho

snahu v pokračování projektu sjednocení buddhistické doktrínální studie a cvičení. V jeho pracích je vidět velký vliv slavného buddhisty Won-Hyo. Je považován za hlavní postavu obrození korejského buddhismu a nejzásadnějších proudů moderní korejské cesty Seon.

Chrám Heungguska

Se-Jong

(1397-1450)

Se-Jong se narodil jako **Yi Do** 15. května 1397 jako třetí syn prince Chong-ana a vnuk krále Yi Sung-gae. Jeho matka Won-Gyeong pocházela z královského klanu Yeo-heung Min. Narodil se poblíž královského paláce v hlavním městě Ha-nyang (dnešní Seoul). Jak bývalo zvykem, **Yi Dův** starší bratr se měl stát králem, což mu vyhovovalo, protože mladý Yi Do neměl příliš vladařských ambicí, nebyl příliš zaujat kralováním. Místo královských povinností ho od mládí zajímalo studium. Strávil tak většinu svého času čtením knih a studiem. Přesto si ve věku pouhých 12 let našel čas oženit se s Sim On, mladou dívkou pouze o dva roky starší než on sám. Princ Chong-an (**Yi Douv** otec) dosedl na trůn v roce 1400 a převzal jméno Taejong. Pozoroval svého mladého syna růst v moudrosti a vzdělanosti, a když **Yi Do** dosáhl věku 22 let, rozhodl se král Taejong ustanovit ho jako korunního prince a nástupce na trůn namísto jeho staršího bratra. Brzy poté se král Chong-an (Taejong) rozhodl vzdát se kralování ve prospěch svého nejmladšího syna. Mnoho členů králova

dvora (včetně samotného **Yi Do**) protestovalo, že tak mladý muž ještě není zralý na převzetí tak velké zodpovědnosti. Přesto král trval na svém a tak se v roce 1418 stal **Yi Do** králem a přijal jméno Se-Jong. Stal se tak čtvrtým panovníkem korejského království Čoson, kterému vládl v letech 1418 – 1450. Král **Se-Jong** věřil, že dobrá vláda může vzejít pouze z talentovaných mužů kontrolovaných samotným králem a následně dosazovaných do vlivných vládních pozic - do administrativy mnohých vládních odvětví. Pro tento účel založil školu Chipyonjon - Velká hala učenců doplněk Haly Umění a Haly Literatury a ujistil se, že bude obsahovat velkou knihovnu. Král **Se-Jong** poté vybral dvacet nejschopnějších učenců a zvolil je Mistry Učení. Tato pozice jim dovolila zasvětit svůj veškerý čas pokročilému vzdělávání. Rovněž zavedl systém podpory lokálních gubernátorů po celé zemi, kteří měli za úkol vyhledávat jedince, kteří nějak vynikali nad ostatní. Tito lidé poté dostali šanci vysokého vzdělání a následně možnost stát se vládními úředníky, nebo získat jiné pozice vzhledem k jejich talentu. Jeden ze **Se-Jongových** cílů (ten, pro který je nejvíce uznávaný) byl vzdělávat lid pomocí usnadnění učení. V této době používali Korejci k záznamu mluvené řeči pouze složité čínské písmo. Toto písmo se však skládá z tisíců znaků, které si osvojit všechny trvalo velmi dlouhou dobu. Král **Se-Jong** poznal, že toto byla překážka v učení a vynaložil veškeré

úsilí na vymyšlení systému psaní, který bude jednoduchý a efektivní i pro prostý lid, který neuměl číst ani psát, a to stěžovalo jakoukoliv komunikaci. Prostý lid mohl podávat své prosby pouze ústně, což vedlo k problémům a jejich následným pocitům křivdy. Krále **Se-Jonga**, o němž bylo známo, že vždy ochotně naslouchal prostým lidem, tento problém znepokojoval. Proto se zasadil o vytvoření abecedy, která měla odpovídat mluvené korejštině a zároveň mělo být snadné se ji naučit a používat. Roku 1443 dokončil abecedu Hangul. Byl tak zaujat jejím zdokonalováním, že si ji ponechal pro sebe po další tři roky. Díky tomu ji mohl otestovat a upravovat dokud nebyl spokojen. Dokument popisující nové písmo byl nazván hunmindžongum (systém správných hlásek pro vzdělání lidu). V úvodu svého prohlášení král Se-Jong uvedl:

„Řeč naší země se liší od čínštiny, a proto ji nelze čínsky dobře zapsat. Následkem toho, i kdyby si některý z našich nevzdělaných poddaných přál vyjádřit své myšlenky, v mnoha případech toho nakonec není schopen. S ohledem na to, můj lide, jsme právě vytvořili písmo s dvaceti osmi písmeny, takže bude možné, aby si jej každý lehce osvojil a využil ku prospěchu v každodenním životě.“

Přesto se zvedlo mnoho odporu, když tento jazyk předvedl poprvé, zvláště od učenců, kteří si mysleli, že by to mohlo omezit studie čínských klasiků. Vzdělanci dlouhou dobu nechtěli Hangul přijmout právě proto, že bylo tak velice snadné se ho naučit. Posměšně mu říkali amgul, což znamenalo ženská abeceda. Opovrhovali písmem, které se mohly naučit i ženy, které se tehdy číst neučily. Ve skutečnosti tak uplynula celá 4. století, než korejská vláda veřejně prohlásila, že Hangul může být používán v úředních dokladech. Král však

neustoupil a pověřil mnoho učenců překládáním klasických knih a buddhistických textů do Hangulu. Toto řešení radikálně zvýšilo možnost vzdělávat se pro všechny lid. Navíc **Se-Jong** určil, že budou sepsány knihy, které pomůžou radou obyčejným mužům jako například Farmářova příručka, která poskytovala průvodce metodami pěstování a technikami na zvýšení produkce. Také nařídil sepsání více odborných knih, jako například kompletní technický slovník, 85 svazkovou lékařskou encyklopedii, která zahrnovala terapie, akupunkturální techniky a bylinné recepty na léčbu 959 různých nemocí. Král **Se-Jong** také dosáhl několika významných politických cílů. Během jeho vlády se povedlo konečně podrobit si japonské piráty, kteří útočili na korejské pobřeží po mnoho let. Rozšířil korejské území na sever až k řece Yalu. Snažil se potlačovat domácí korupci a zvýšit úroveň morálních zásad pro celou zemi. Když se blížil konec jeho života, král **Se-Jong** tragicky podlehl paralýze, která mu nedovolila promluvit více než pár slov v jednu chvíli. Později podlehl rakovině a zemřel 8. dubna 1450 v 52 letech, po téměř 30 letech na trůnu. Je na něj hrdě vzpomínáno jako na krále, který vynikal snahou zlepšit život svých poddaných a plně se zaměřil na jejich intelektuální pokrok. Dnes hlavní třída, která běží ze severu na jih před palácem Kyongbok v Seoul, nese jeho jméno. Navíc se k němu vážou dva státní svátky: Den Hangul (9. října) a Den **Se-Jong Veliký**.

Hangul často přepisováno jako: „hangül“, „hangeul“, „hangyl“; (v Severní Koreji je nazývaný **čosongul**) je korejské písmo vytvořené tak, aby se dalo naučit obrazně za jediné dopoledne. Je tak jedním z velmi mála skutečně užívaných písem, které nevznikly odvozením (nápodobou a úpravou) z jejich předchůdců, tedy od hieroglyfů po

současná písma, jako latinka, arabské písmo nebo čínské znaky. V obou korejských státech se užívá téměř shodně, jen s malými odchylkami. Jeho součástí je abeceda Jamo a metoda sestavování slabičných znaků z těchto písmen.

Korejská slova se skládají z jedné nebo více slabik a po slabikách se také korejšтина zapisuje do pomyslných zhruba stejných čtverečků podobně, jako čínské znaky. Všechny korejské slabiky se skládají ze dvou nebo tří částí - písmen abecedy Jamo:

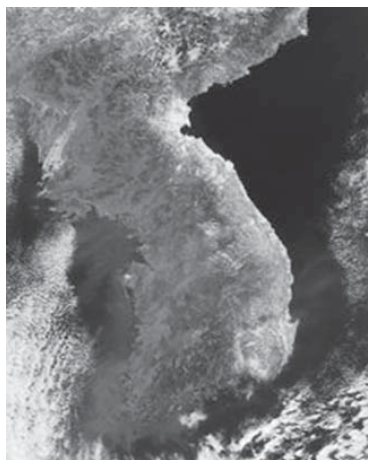
1. první souhláska: písmeno se píše nahoru, případně vlevo nahoru
2. prostřední část: jedna nebo více samohlásek. Má-li prostřední samohláska tvar svislé čáry, píše se vpravo od první hlásky, kdežto samohlásky ve tvaru vodorovných čar se píšou pod první hlásku. Hlásková písmena Jamo mohou být také pro zdůraznění zdvojena a písmena složených samohlásek je možné stlačit k sobě a napsat tak jednu vedle druhé

3. obvykle také z písmena koncové souhlásky: je-li na konci slabiky souhláska, vždy se objevuje dole

Takto je v **Hangulu** možné zapsat tisíce různých slabik a při čtení se písmena Jamo ve znaku čtou zleva nahoře směrem doprava dolů. Přehled písmen s přibližným českým přepisem:

ㄱ	ㄴ	ㄷ	ㄹ	ㅁ	ㅂ	ㅅ
k/g	n	t/d	l/r	m	p/b	s
ㅇ	ㅈ	ㅊ	ㅋ	ㅌ	ㅍ	ㅎ
ng/-	č/dž	čch	kch	tch	pch	h
ㅏ	ㅑ	ㅓ	ㅕ	ㅗ	ㅛ	ㅜ
a	ja	ö	jö	o	jo	u
ㅗ	ㅛ	ㅜ	ㅠ	ㅡ	ㅣ	ㅈ
ju	ü	i	e	je	ä	jä

Tong-Il

Tong-Il, doslova sjednocení, označuje řešení sjednocení Koreje rozdělené roku 1945. Korea nebyla úplně svobodná už od roku 1876, kdy začali Japonci napadat a ovládat její území. Poté, co Japonci započali okupovat Koreu v roce 1910, zůstala tato země už součástí Japonského císařství až do roku 1945. Po japonské porážce v druhé světové válce byla Korea osvobozena od jejich

nadvlády. Protože země byla osvobozena jak americkými tak sovětskými silami, zodpovědnost za obnovení a dohlížení na chod věcí byla rozdělena mezi tyto dvě strany. Následně byla země rozdělena 38. rovnoběžkou. Sovětský svaz okupoval území na sever od této rovnoběžky, USA teritoria na jihu. Pod záštitou OSN byla v roce 1948 ustanovena demokratická vláda, v čele s prezidentem s Rhee Syng-manem, a tím i Korejská Republika (Jižní Korea) s hlavním městem v Soulu. Sověti zřídili komunistickou Lidově Demokratickou republiku Korea (Severní Korea, KLDK) s hlavním městem v Pchjongjangu a prezidentem Kim Ir-senem. Poloostrov zůstává takto rozdělen až dodnes. Toto rozdělení od roku 1945 nebylo pouze ve smyslu bytí

dvou oddělených států - ideologie, myšlení a politika těchto dvou zemí jsou také poměrně odlišné. V roce 1991 se poprvé spojila Severní a Jižní Korea když vytvořili týmy pro Světový šampionát ve stolním tenise v Japonsku. Následně oba týmy kráčely pod stejnou vlajkou na Olympijských hrách v Sydney (2000) a v Aténách (2004). Společná vlajka znázorňuje Korejský poloostrov vybarvený modře na bílém pozadí. Bílá barva symbolizuje «Čistotu» zatímco modrá země znamená «Mír». V roce 1999 otevřela Severní Korea své hranice pro západní turisty, ačkoliv doteď zůstávala utajenou a uzavřenou zemí. Jihokorejský prezident Kim Dae-jung slíbil v roce 2003 ukončení Studené války mezi těmito dvěma půlkami jednoho národa, přičemž následovalo severokorejské rozhodnutí zastavit svůj program jaderných střel. V roce 2006 však Severní Korea znovu otevřela svůj program ICBM s testováním jejich střel, k velké lítosti Jižní Koreje a ostatních zemí po celém světě. Protože Severní Korea stále praktikuje Juche, neboli - spoléhání se sama na sebe, začínají lidé trpět chudobou a země nemá daleko od bankrotu. Zatímco se bariéry pomalu odstraňují, ekonomika je něco co drží sjednocení v dálce.

Byl to sen generála Choi Hong-hi, stejně tak i milionů Korejců vidět sjednocenou Koreu. Doufá se, že vlastenci z obou polovin země začnou pracovat společně na uskutečnění tohoto přání, a že se jednoho dne stane skutečností.

První prezident Severní Koreje Kim Ir-sen (1912-1994), po jeho smrti byla funkce prezidenta zrušena a on byl jmenován věčným prezidentem. Se svým následníkem, synem Kim Čong-ilem (1941-2011)

Současný vůdce Severní Koreje Kim Čong-un (1983) vnuk Kim Ir-sena

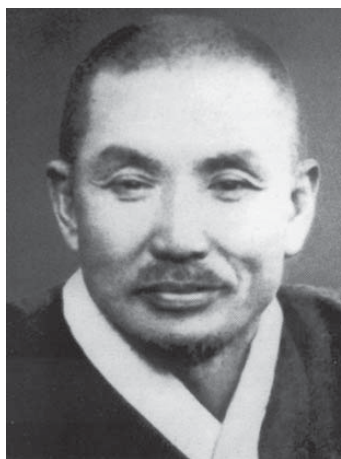

První prezident Jižní Koreje Rhee Syng-man (1875-1965)

Současný prezident Jižní Koreje Mun Če-in (1953)

Ko-Dang
(1.2.1883 - 1950)

Ko-Dang je pseudonymem korejského nacionálního aktivisty **Cho Mansik**, jenž zasvětil celý život hnutí za nezávislost Koreje. Narodil se v jižní provincii Pyon-gan v Kangso-Gun v dnešní severní Koreji. Byl vzděláván v tradičním konfuciánském stylu, ale později konvertoval k protestantismu. Od roku 1908 do roku 1913 **Cho** studoval práva na univerzitě Meiji v Japonském Tokiu. Zde se také poprvé

setkal s myšlenkami Gándího o nenásilí a soběstačnosti a tyto myšlenky později používal k nenásilné opozici vůči japonské nadvládě. Po japonské anexi Koreje v roce 1910 následovalo hromadné zatýkání desítek tisíc Korejců. Rovněž **Cho** byl zatčen za účast na prvním hnutí odporu. V roce 1922 založil **Cho** společnost pro podporu korejských výrobků s cílem dosáhnout ekonomické soběstačnosti. Požadoval, aby byla společnost za národní hnutí podporována všemi náboženskými organizacemi a sociálními skupinami, ale hlavně obyčejnými Korejci. Díky jeho vystupování formou nenásilného

odporu, preferování vlastního příkladu, nikoliv přes společenské autority, získal **Cho** respekt i od kritiků a svým přístupem si vysloužil titul Gándhi Koreje. V roce 1945 po kapitulaci Japonců se **Cho** stal jedním z čelních představitelů národa, organizoval výbor korejské nezávislosti pro převzetí kontroly nad Koreou. Když sovětsí zástupci po kapitulaci Japonska přijeli do Pchjongjangu, doufali, že by mohli **Cho Man-sik** ovlivnit, jakožto jednoho z nejpopulárnějších vůdců korejského národa. Sovětsí důstojníci se pravidelně setkávali s **Cho** a snažili se ho přesvědčit, aby stanul v čele nově vznikající Severní Koreje. **Choovi** se však nelíbila komunistická ideologie a zároveň neměl důvěru v cizí mocnost. Zároveň sovětské orgány zamítly jeho autonomní požadavky. i přes jeho zamítnutí sovětských požadavků byl stále schopen se udržet díky své popularitě jako předseda lidového výboru Jižní Pyongan. 3.11.1945 za-

ložil **Cho** vlastní politickou stranu - Demokratickou stranu Koreje, jejímž prvotním cílem bylo vytvořit demokratickou společnost. Sověti však neschvalovali demokratické snahy, tlačili stranu socialistickým směrem. Místopředsedou strany byl zvolen partyzánský voják sloužící v 88. brigádě sovětského svazu Choi Iong-kun a díky tomu získali Sověti ve straně značný vliv. Sovětská snaha, že by se severokorejským vůdcem, se sovětskými ideály, stal populární **Cho**, byla zastavena a nové naděje byli upnuty na Kim Ir-sena. Kim prošel

dlouholetým výcvikem v sovětské armádě (10 let), kde dosáhl hodnosti majora. Pod sovětským tlakem byl **Cho** nucen k reorganizaci lidového výboru a přijmout komunistické členy do rady výboru. Protichůdné ideologie **Cho Man-sik** a Kim Ir-sena vedly k jejich častým vzájemným střetům. V roce 1945 proběhla mírová konference v Moskvě, kde bylo schváleno tzv. svěřenectví po dobu 5 let, po jejímž uplynutí se Korea měla stát nezávislým státem. Pro **Cho** to bylo ovšem nepřijatelné řešení, zvláště pod taktovkou komunistického vlivu na zemi, a proto odmítl spolupracovat. Od 1.1.1946 se sovětské orgány snažily neúspěšně přesvědčit **Cho** podepsat dohodu o tomto svěřenectví. Pro tento postoj se **Cho** stává nežádoucím vůdcem, odmítajícím komunistické ideály, a proto je 5.1.1946 zatčen sovětskými vojáky a uvězněn v hotelu Koryo v Pchjongjangu. Po nějakou dobu jakéhosi domácího vězení stále hlasitě pokračoval ve své kritice komunistické ideologie. Bylo mu umožněno v roce 1948 zúčastnit se prezidentských voleb. Sovětský vliv byl ale v zemi příliš silný, **Cho** získal pouhých 10 hlasů z národního shromáždění. Později byl převezen do Pchjongjanské věznice, kde, jak se obecně věří, byl popraven spolu s dalšími politickými vězni během prvních dnů korejské války v říjnu 1950.

V roce 1970 byli skutky **Cho Man-sik** posmrtně uznány, byl vyznamenán jihokorejskou vládou řádem Korejské republiky.

Generál Choi Hong-hi pojmenoval po tomto vlastenci 15. vzor - tul Ko-Dang. V 80. letech generál Choi představil taekwon-do v Severní Koreji - takzvaná Mise dobré vůle, pro kterou však pojmenování vzoru po odpůrci komunistické ideologie bylo nepřijatelné.

Generál Choi proto vytvořil vzor nový, pojmenovaný Juche, který nahradil patnáctý vzor Ko-Dang. Díky tomuto vstřícnému gestu našlo Taekwon-Do cestu do Severní Koreje (a přes ní i do zemí bývalého východního bloku) a mělo znamenat krok k vytouženému sjednocení Koreje.

GENERAL CHOI HONG-HI

* 9.11.1918 - † 15.6.2002

